

Василь Буденний

МИР ВАМ

Чернігів
Видавництво «Десна Поліграф»
2020

УДК 821.161.2-1

Б 90

Василь Буденний

Б 90 **МИР ВАМ.** Поезії. Чернігів: Десна поліграф. 2020,
224 с.

ISBN 978-617-7833-23-8

До нової книги «МИР ВАМ» відомого українського поета Василя Буденного увійшли віршовані тексти Старого (Ветхого) Завіту і Нового – (Євангелії), а також поезії осяяні світлом, християнсько-православного світобачення.

УДК 821.161.2-1

ISBN 978-617-7833-23-8

© Буденний В.Й., 2020

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

Як на мене, переднє слово має визначати кінцеву мету авторського задуму. Частково свій задум я висловив у віршованій формі.

Блукав, та й вийшов на пряму
Стежину,
Що веде до Бога.
Свої гріхи життя земного
Ось-ось повідаю Йому:

Чим жив й до чого я прийшов
В своєму баченні людини,
Яка у власних вчинках гине,
Про честь забувши й про любов.

Навчилися мислити і творити,
Однак те твориво на марне –
(Світ підкорять і жить безкарно,
Свою лиш вволюючи хіть).

Й до Бога віра – показна
(Бува що й в храмах лицемірять).
Світ в суєті та чорних дірах,
Падіння вже сягнуло дна.

Як же любить таке, скажи,
Ти ж мій Творець!
Ти ж мій Владика!
Коли в серцях панує дикість.

Із божевіллям на межі...
Коли ми твориво Твоє,
Забули у своїй гордині,
Що ми за суттю всі єдині,
Від тебе ми одна клітина,
Ї з твоєї волі ми ще є.

P.S

Коли ж бо є, то є надія
Твою нам Істину збагнуть,
Що син Твій любий, наш Месія, -
Суть Істини й до неї Путь.

Але це частково... Говорячи ж прозою, мета видання оної книги – поетичним словом гранично наблизити читача до пізнання Бога, Його існування у різних життєвих формах, віра в Його безсмертя, а відтак, і безсмертя людини, її духу, її душі, яка на час нашого існування в земній іпостасі дарована нам, як і все, що нас оточує, самим Всевишнім.

Як ми розпорядимось цим безцінним Дарунком, якою ми повернемо душу Богові (з яким набутком добра чи зла), на мою думку, і є суттю нашого тимчасового перебування на Землі.

Ми створені Богом за Його подобою (в розумінні моралі, мислення і осмислення), але синами Божими ми можемо назватися за умовою дотримання і виконання всіх його Заповідей (особливо двох – любити Бога всім серцем, думками, всією потугою своєю і любити ближнього свого). Ці дві Заповіді є фундаментом, стержневою основою Християнської моралі.

Людина любляча несе в собі мир і злагоду. Недарма Ісус Христос вітався з учнями своїм сокровеним – Мир Вам!

Це вітання і дало назву, пропонованій читачам, книзі. Мир Вам – це своєрідний скрипичний ключ, яким відкривається

шлях до пізнання Бога, Його Істин. Шлях цей важкий, тернистий, у вічній боротьбі із самим собою, своїми забганнями, пристрастями, суєтністю (всіма звабами цього світу).

Цей шлях пройшов Сам Ісус Христос, бо Він Сам є Божою Істиною, і Шляхом до Неї. Іншого шляху немає.

Як же я сам, людина грішна (а за великим рахунком – многогрішна) ступив на цей Шлях і намагаюся, хоч інколи й, шкутильгаючи, іти по ньому.

Десь підспудно, інтуїтивно ще в дитячо-юнацькі роки, незважаючи на радянські виховні методики, я відчував, що якась сила над нами є, тому атеїстом не був. А підтвердження цьому прийшло уже в зрілому віці.

Пам'ятний день 21 листопада 1994 р. (якраз на Михаїла). Не вдаючись у подробиці, скажу, що це друге моє народження і переродження.

Перебуваючи в Києві я потрапив у ДТП (був збитий легковим авто, і кинутий на смугу зустрічного транспорту). За всіма ознаками мав би стовідсотково загинути, але обійшлося лише забоями, навіть без переломів, так що в наступний день дошкутильгав до Володимирівського собору, аби поставити свічку та щиро помолитися і подякувати Всевишньому і архистратигу Михаїлу за порятунок.

З водієм гірше – серцевий напад. Однак він доставив мене до найближчого травмопункту, де нам обом була надана належна медична допомога.

До водія у мене не було претензій (хоч він і перевищував швидкість). Але ж і я був винен – переходив у недозволеному місці.

Лікар, котрий надавав допомогу штовхав мене на спокусу, мовляв «скачай» з нього таку-то суму, не обідніє. Водій виявляється був керуючим одного з банків. Однак я не погодився. Розійшлися-роз'їхалися без міліції, без суду.

А потім були два сни чи видіння, які я з точністю до йоти намагаюся відтворити.

Перше видіння було таким.

Так наче я на території Єлецького монастиря копав колодязь. Робота важка. Земля тверда, мов камінь. Закрався сумнів, а чи докопаюся до води. Врешті відчув вологість ґрунту, і враз забило джерело.

Спершу потекла мутна, холодна вода. Я навіть жахнувся, а чи не на марне моя праця. Потім вода поступово очистилась, стаючи придатною для пиття. Рівнем сягнула мені вище колін і припинила прибувати.

Зверху наді мною натовп людей, простягають руки, прохаючи і їм подати джерельної. А я їм кажу, мовляв, спершу треба напоїти дітей, а потім і самі нап'єтесь. Усім стачить.

Відкрив очі. Так наче й не спав. Ноги холодні, немов справді були у крижаній воді і втома по всьому тілу.

Невдовзі через два-три тижні нове видіння.

Величезне стрімка скеля, на самому вершечку якої якимось чином опинився я. Почав з острахом озиратися довкола, і побачив, так мов у відеофільмі, всю нашу Землю: гори, моря, степи, ріки, пустелі – весь земної ландшафт, весь рослинний і тваринний світ, і людей різних рас та національностей (Дивокалейдоскоп).

Раптово почув голос: – ЛЕТИ.

Я ж сам собі міркую, як я полечу, коли в мене немає крил. Наче, вгадуючи мої думки, хтось накинув на мої плечі довгу мантію фіолетового кольору, списану буквами схожими на арабську в'язь. Хотів прочитати, але не зумів.

Знову почув голос:

– Тепер лети.

Розкриливши мантію, я полетів. Той лет був тільки над Україною. Села, міста, великі і невеличкі, але якісь темно-сірі, непривітні. Напівзруйновані заводи, фабрики, якийсь асфальтовий завод, запах смоли і люди. Люди: похмурі, заклопотані, з поглядом у землю, без жодних ознак якоїсь радості, щастя, надії. І знову голос: – Скажи їм: Покайтеся. Час бо близький. З цими словами я раптово залетів до печери із заґратованими вікнами, посеред якої сидів чоловік з дитиною на руках, безпорадний, чимось настрашений. В печері задуха.

Я ж сам собі думаю, невже ж чоловік цей не може відкрити вікно. Тут можна задихнутися. Дитинку жалко.

Наче вгадуючи мою думку, він мовчки звів очі доверху, мовляв, дивись.

Я глянув і побачив, що загратовані вікна дуже високо, не дістатись.

Здавалось – безвихідь.

Однак я відійшов аж у кінець печери, для того щоб розігнатись і злетіти з допомогою розкриленої мантиї до загратованого вікна.

Напруживши всі сили, мені вдалося піднятись до верху і вибити ґрати.

Враз до печери увірвалось, запульсувало чисте-чисте прохолодне повітря. А я раптом опинився на скелястому узбережжі озера чи моря і побачив перед себе і над собою небо, що грало якимись дивокольорами, яких і в природі чи знайдеш.

Відкрив очі. Відчув якусь втому і в той час полегкість в тілі, а в душі дивну тривогу.

Що ж це було зі мною?

І дивне моє порятування якраз на день святого архистратига Михаїла, і ці два сни-видіння спонукали мене на роздуми, власне, про своє життя-буття, про те, що я не сам по собі, а наді мною є сила Божа, що моя воля ніщо в порівнянні з Божою волею.

Виникало дуже й дуже багацько запитань, поставлених самим життям, і відповіді на них я почав шукати в Біблії (Ветхому Завіті і Євангелії). Перечитуючи, аналізуючи, співставляючи факти, тобто працюючи над Книгою книг, я відчув, як поступово в мені відкривається нове бачення дійсності, почалося прозріння, потім просвітління і врешті-решт осяяння (що дало назву I розділу книги).

Був сліпим і прозрів. Дивні метаморфози. А може й не дивні, а цілком логічні. Тому що Біблія – це Слово Боже, це зібрання Священних писань, складених майже сорока різними

авторами, але всі вони писали натхнені Богом, осяяні Святим Духом.

Біблія –це ключ до пізнання розвитку нашої цивілізації, нашого з вами призначення в земній іпостасі, нашого з вами безсмертя, а відтак, і існування в позаземному вимірі як частинок мікро і макрокосмосу.

Людина, яка не знає і ніколи не читала Біблії, не може вважати себе освіченою і культурною. З Біблією значною мірою пов'язані мистецтво, література, власне, – все культурне поле і моральні традиції більшості народів нашої Планети.

Роки войовничого безбожництва в нашій країні перервали чимало традицій, які зміцнювали зв'язок поколінь, а головне, зміцнювали Християнську мораль базовану на любові до Бога і до ближнього свого.

Через це ми маємо таку бездуховність і занедбаний моральний стан суспільства, для якого матеріальні цінності понад усе, а вже потім духовні.

На жаль, на сьогодні ще не розв'язані питання викладання в школах Закону Божого, або ж Основ Християнської моралі та етики.

Але все ж-таки жевріє надія, що суспільство і держава зрозуміють необхідність викладання таких дисциплін для виховання високоморальної Людини, яка буде основою добробуту нашого суспільства.

Працюючи над Біблією, з волі Божої мені вдалося покласти чимало текстів Старого (Ветхого) Завіту і Нового (Євангелії) на мову поезії з надією на те, що вони допоможуть і дітям і дорослим розумінню Божих Істин. Розділ «Осяяння».

В розділ «В протуберанцях осяяння» увійшли твори, які написані під впливом мого християнсько-православного світобачення у всіх його проявах стосованих взаємин з природою, соціально-політичними проблемами, з проблемами моралі ...

Мир Вам усім і Божого благословіння!

Автор

ОСЯННЯ

Нові скрижалі. Вих. 34, 1-8; 28-32

Довірмось Господу без чуда.
Він крізь віки до нас гряде...
Бо не спаде з очей полуда
До пір, як з серця не спаде.

Повірмо в те, що має статись,
Як в те, що сталося, що є.
1 тільки треба дочекатись,
Щоби отримати своє.

За суттю – ми усі єдині,
Єдинобожий у нас код,
І як людина із клітинок –
З нас кожен в єдності – народ.

Тож чинячи комусь неправду,
Ми чинимо її собі.
Поділим поміж себе радість
І легше буде нам в журбі.

Свій крок ступаймо згідно віри,
У вірі ж дух наш і діла:
По них Господь і буде мірять,
Як на землі душа жила.

ОСЯЯННЯ СТАРОЗАВІТНИМ СЛОВОМ

БОГ ВИПРОБОВУЄ АВРААМА

*С. 3. Кн. Буття.
22: 1-24*

Все менш і менш лишається часу,
Я вже й приготував жертвний камінь:
З веління Бога власними руками
Тебе, мій сину, в жертву принесу.

Рука вже потяглася до ножа,
Та голос Божий в Анголі промовив:
- Твого сина не потрібно крові,
А свідчення, - яка твоя душа.

За те, що справді богобійний ти,
Тебе благословлю й твій рід розмножу
І на віки вчиню непереможним,
Й з-поміж родів твій буде рід святим.

ЯКОВОВА БОРОТЬБА В ПЕНУЇЛІ

С.З. Кн. Буття.

32: 25-33

Те місце й досі зветься Пенуїл,
Там Господа лице побачив Яків,
Але не затремтів від переляку,
А з Ним змагавсь, аж поки стало сил.

Удосвіта ж Господь йому сказав:
– Боровсь хто з Богом, той людей подужа,
Благословляю у тобі Я мужність –
Мене ж за супротивника ти мав.

Із цього дня даю тобі ім'я –
Ізраїлем ти будеш називатись
І будеш багатьох перемагати,
Бо сила буде у тобі й Моя.

Те, що в стегні твоїм звихнувсь суглоб
Від рук Моїх, тобі оце на спомин.
Долав щоб й далі труднощі і втому
Й Мене не забував ніколи щоб.

ЙОСИП І БРАТИ ЙОГО

С. 3. Кн. Буття.

Гл. 37-45

О задросте і жадобо людська,
У вас і справді демонічна сила:
Ви ж розумом братів оволоділи,
Й на брата піднялась у них рука.
Мовляв, як можна Йосипу простить,
Йому ж від батька і любов, і першість...
Та не судилось Йосипу померти,
А з волі Бога довго в славі жить.
Бо розуму своєму завдяки
Й покірності у всьому Божій волі
Досяг він майже царського престолу,
Хоч перше їв раба плоди гіркі.
Та розгадавши фараона сни
Про статки і про голод у Єгипті.
Зміцнив тим самим фараона скіпетр,
Зберіг зерно ж до сьомої весни.
І, мавши владу у чужій землі,
Одначе не забув свого він Бога
Й не одцурався кореня, з якого
Він виріс і піднявся на крилі.
Простив братам їх непростимий гріх
(Хоча їх випробовував щоднини),
І возлюбив... – найбільш Веніаміна,
Бо він був наймолодший серед них.
І не було того гріха на нім,
Однак і він поніс гірку ту чашу.
Та гіркота і в поколіннях наших,
Хоч прощення й любов нам дані всім.

ЯКІВ БЛАГОСЛОВЛЯЄ ЙОСИПОВИХ СИНІВ

С 3. Кн. Буття.

Гл. 48

Хвала Тобі, Мій Господи, за те,
Що Йосипа й синів його побачив:
Народжені в Єгипті, та одначе
Благословлю їх, мов своїх, проте.
Й правицю на Єфрема він поклав
(Відкинув Манасії перворідство).
Та, Господа покликавши за свідка,
Зрік, що йому не буде в тому зла.
Бо буде й він народом у віках.
Але Єфрем народом стане більшим.
Взірцем він буде для народів інших,
Тому на нім оця моя рука.

ЗАПОВІТ ЯКОВА СИНАМ СВОЇМ

С. 3. Кн. Буття

49:1-33

Покликав ось Яків до себе синів
Й про долю насіння їх слухать звелів:
- Рувиме, мій первісток, сило моя,
Та в серці твоєму погорди змія,
Ти батьківське ложе збезчестить посмів,
Тим самим собі ж таки викопав рів,
А мав би вести за собою роди,
Тепер же ти піна, що зверху води.
Послухай же, Левій, і ти, Симеон,
Приречені ви на вигнання й полон,

Бо правили вами насильство та лють –
Убивств ваших Бог наш не може забуть.
А Юді поклоняться його брати,
Від нього ж прийде Примиритель святий.
І сила від Юди, і слава, і міць,
І люд перед ним буде падати ниць.
А це Заволунові берег морський;
Кордон до Сідону йому на віки.
Між вас Іссахар – то костистий осел:
Земля та кошари між його осель,
У праці невтомній усі його дні –
Радітиме осені так, як весні.
Дан буде судить і народ свій, і рід,
Змією стріба він за вершником вслід,
Коневі іззаду він п'яти куса –
І падає вершник... Простіть небеса...
На Гада хоч й буде юрба нападять,
Та дощ не злякає женця в сіножать.
Хліб з присмаком царським спожие Асир,
В нім буде добробут, і злагода, й мир.
Мов пісня на крилах, літа Нафталим!
Прекрасні слова, що від нього й що в нім.
А Йосип – то вітка родюча й гнучка:
Й братів піднялась хоч на нього рука,
Та Богом Всевишнім був зміцнений він,
Тож вартий всіх батьківських благословінь.
На Веніямінові спинено зір –
Неначе він вовк той, розкутий, мов звір,
Виходить на лови, їсть те, що впійма,
В нім ані жалю, ані страху нема.
Ізраїля всі тут дванадцять племен,
І кожен, хто в ньому, той благословен.
Від віку цього на грядущі віки –
Завершивсь обряд покладанням руки.

ШЛЯХ ВІД БОГА Й ДО БОГА...

*Проси ти від Бога свого Отця –
і Він допоможе тобі...*

С.З. Кн. Буття.

49: 25

Дванадцять синів і дванадцять племен,
Здавалося б, рідні, та різні на вдачу,
У них віддзеркалений світ наш неначе:
Гріховне і праведне, морок і день.
В них ключ до розгадки, куди треба йти,
Якими шляхами – від Бога й до Бога.
І що нам чинить, щоб побачити Його
В тих милостях, котрі Він дав нам в житті.
І в них засторога від вчинків лихих:
Підступності Дана, гордині Рувима,
Жорстокості Левія й тих, що із ними
Намножили Каїна тяжкі гріхи.
Бо матиме той лише слави вінець,
Хто має смирення в покликанні Божім,
Хто повен любові й простить ближніх може;
Для кого ж бо Йосип у цьому – взірець.
Дванадцять синів і дванадцять племен,
Й дванадцять апостолів в Божому Дусі
В чеканні Месії, в чеканні Ісуса –
В чеканні на праведства сповнений День.

ГОСПОДЬ НА СИНАЇ

Десять Божих заповідей

С. 3. Кн. Вихід

19:16-25 20:1-21

Господь на гору у вогні зійшов,
І затремтіло все, що на Синаї,
Тож до Мойсея Бог наш промовляє,
Засвідчуючи нам свою любов:
- Ось подаю Я Заповіді вам,
А через вас довкіл усім народам,
Я ж з вами завжди в битвах і в походах,
Глядіть же, не служіть чужим богам.
Бо Я Єдиний, Той, що вічно є -
Ревнивий, ревний і нерукотворний,
Все різьблене й відлите все - потворне,
Не бачене ж для вас лице Моє.
Мене ви надаремне не зовіть,
Бо надаремне Я не відгукнуся.
Ви ж уникайте всякої спокуси
Й Мене не забувайте ні на мить.
І пам'ятайте про суботній день
(Той сьомий день - є Господу посвята),
Опісля світотворення - то свято,
Для Господа спочинок й для людей.
Шануйте повсякчас батьків своїх,
Щоб ваші діти й вас так шанували.
Безвинних не вбивайте, майте жалість,
Перелюб не чиніть, бо й то є гріх.
Й не крадьте в ближніх, щоб не мать гріха,
Не свідчіть в зле, чужого не жадайте,
На Господа всякчасно покладайтесь
І обмине година вас лиха.

ПРИТЧА ПРО ВИНОГРАД

С. 3.

1 с. 5: 1-17

Як він плекав свій виноград,
З якою доглядав любов'ю.
Щасливі дні йому вготовив,
Здавалось, все ж ішло на лад.

Уже й чавила він зробив,
Щоб скуштувать смачного соку,
Та виноград наддав мороки,
Не давши бажаних плодів.

Гірким він видався на смак...
І засмутився враз господар,
Обрізав живопліт негодний
І викинув його відтак.

Мовляв, хай терном зароста,
Хай і коріння йде на згубу,
Не буду більш його голубить,
Бо родить ягода не та...

О дім Ізраїлів, це ж ти –
Той виноградник Саваога,
Що Божій волі став супроти,
А в задумі ж мав бути святим.

З-поміж народів вибраний народ
Водночас і на славу, й на заклання,
На царювання в світі, й на вигнання,
Будь житом, зовні схожим на осот.

Святий народ, хоча й не без гріха,
І сам гориш, й народи інші палиш,
Неначе Бога указівний палець,
Потік, що в спеку не пересиха.

Тебе не люблять, а чи є за що?!
Тобі ж достатньо Божої любові,
Та у гордині ти й від слів Єгови,
Мов блудний син, удалеч відійшов.

Не нам судить й осуджувать тебе,
Тим паче недоладно проклинати,
З народу ж цього наша Божа Матір,
Народ цей - Око в Небо і з Небес.

Благословен же будь ти на віки,
Хоч на тобі Христова кров рясніє,
Ісус простив, і той прощати вміє,
Хто справді з-під Господньої руки.

СЛОВО ГОСПОДНЄ

Вибраний народе мій, Ізраїль!
Радосте Моя й Моя печаль.
На тобі Мойого Сина рани,
В Ньому Я не пізнаний, на жаль.

Я прощаю, Я любов жертовна,
Я єсмь Бог, що слово правди дав,
Та одначе Дух Мій гніву повен,
Слово ж бо Моє не для забав.

Будете ви мати багатства світу,
Владу над людьми, та це не все!
Будете світитись, та не гріти,
Славу ж вашу вітер рознесе.

Заповідь Мою ви призабули
Возлюбити ближнього свого.
Хто посіє вітер – вижне бурю,
Бо добра не буде з нічого.

САМСОН І ДАЛІЛА

С. 3.

Кн. Суддів

16: 1-31

- Я народився Божим назореєм
І сила Божа буде у мені
Допір, як волос з голови моєї,
Хтось не поголить, коли буду в сні.
Отак відкрився за четвертим разом
Самсон Далілі на біду собі.
Не відчував за лестощами зради,
Довірою себе сам загубив.
Радіють вочевидь філістимляни -
Поголений-бо приспаний Самсон:
Пробудиться й востаннє хай погляне
На тих, що його взяли у полон.
Ще їх страшить його недавня сила
І підступа за вбитих мстива лють:
Скували в ланцюги і осліпили,
Йому, мовляв, грозою вже не будуть.
Та волос ріс й Самсон вбирився в силу,
Хоч ворогам було те невтямки,
В одне зі свят його ті й запросили
їм блазнювать, смішити чоловіків.
Жартуючи і сміючись неначе,
Він в домі обіперся на стовпи,
Незрячим будши. Господа побачив
І в Нього сил востаннє попросив.
Зламав стовпи й упав той дім великий -
Загинуло в руїнах все живе.
Самсона ж слава житиме довіку,
Бо кожного до доблесті зове.

ЖИВИМ У ВІЧНОСТІ ПРОРОКАМ

Проречене від Бога – сталося!
І дочекаємося ще ...
Часу лишилося так мало,
Як Сам Він світу прорече

Свій присуд, що через пророків
Народам передав колись,
Та люд не слухав те, допоки
Над прірвою не опинивсь.

За наші вчинки Богом дане
Долинуло крізь товщу літ,
Всі ж – від Іллі до Іоанна
Від лих застерігали світ.

Ні, не дослухавсь, здичавіло
І жив, і дожива в гріху.
Випещує не дух, а тіло,
Не пагін – гілку лиш суху.

Покайтесь, щирісно покайтесь, –
Пророчі чую голоси, –
Прощення добротворці ж варті,
Не суду – милості просить.

Згадайте слово від Іони,
Що він ніневітянам зрік.
Де ж наша мудрості корона,
Щоб каяттям долати гріх?!

СУД НАД СВІТОМ

I

С. 3.

Іс. 24: 1-23

Тремтять же мешканці землі
За ваші лиховісні вчинки...
Що маєте лихі ужинки –
Зло ж сіяли, то й сходи злі...
Господь но правді вас кара,
Спустошує і нищить землю.
На Нього ж нарікать даремне –
Для каяття була пора.

Натомість грабували ви
І Божу землю, й ближніх ваших,
Тим осквернили Божу чашу,
Закон порушили живий.

То й став священик як народ,
А пан – як раб – все в мішанині.
За всі гріхи, за всі провини
Люд дочекався нагород:
Пожерло землю прокляття
И багато мешканців згоріло.
Ті, що лишилися у тілі,
Оплакують своє життя.

Бо став гірким п'янкий напій,
Пісень веселих не співають,
Печаль та смуток в кожному краї,
З багатств – руйнація та гній.

Спустошення по всіх містах:
Нема ні перших, ні останніх
(Мов при оливни оббиванні)
Та чую голос доліта.

То славу Господу речуть
Лиш праведні, що позоставились,
І хоч залишилось їх мало,
Та в них Господніх вчинків суть.

Однако горе ж бо мені,
І мешканцям землі, ой горе:
Порушені і місяць, й зорі,
І палить сонце з даліни.

Вщент поруїнована земля,
Хистка, немов курінь нічліжний,
Чи ж бо сліпець на роздоріжжі,
Що йде кудись з нізвідкіля.

І нікуди уже тікати;
Небесні розтвори відкриті,
Повсюдно прірви, ями, сіті –
То Божа – на всіх нас рука.

І станеться – Господь в той день
На землю зійде в силі й славі:
Царів – їх царств земних позбавить...
Трептіть – Господній день гряде.

Тоді Господь наш Саваот
В Єрусалимі зацарює:
В Нім слава Його ж і вінчує,
І Його славить весь народ.

СУД НАД НАРОДАМИ

С. 3.

Соф. 2: 1-15

Вжахнись, без сорому народе,
Господь у гніві ось іде.
Твій згине, як полова, день,
Вже ж День Господній на підході.

Шукайте ж Господа, покірні,
Смирення й правду бережіть,
Він вас згада в останню мить –
Врятує вас за вашу вірність.

Бо слово Господа до тих,
Хто на очах чинив мерзенне:
Його не буде їм прощення
Содомне буде їм за гріх.

Він знищить й всіх божків землі,
Понизить тих, що мають пиху,
І місто те зазнає лиха,
Що з “Я” своїм йде на чолі.

ГОРЕ ЄРУСАЛИМОВІ

Соф. 3: 1-13

І горе місту отому,
Що голосу Мого не слуха,
Що ув обіймах злого духа
Закони кинув у пільму.

А серед вас же ваш Господь,
Що кривди не чинив й не чинить,
Дає Він світло Вам щоднини –
Та, жаль, не віда це народ.

Тому й зруйнується усе,
А Я ж казав:
– Лиш бійтесь Бога,
Та не зважали ви на Нього,
Тож кару кожен понесе.

За свідка стану Я тоді;
На все, що ж є, Я маю право,
Своїм вогнем спалю небавом
І землю, й ваш на ній наділ.

Дам чисті тим тоді вуста,
Що кликали Господнє ймення.
Й Мені служили всім раменом
Всякчас, у будні і свята.

Із ними в мирі буде жить
Мого Ізраїля останок:
Він кривди вже чинить не стане –
Для них Мій буде правди світ.

**ГОСПОДЬ ЗМИЛОСЕРДИТЬСЯ
НАД ЄРУСАЛИМОМ**

З 14-20

Втішайся ж бо, Єрусалим,
Радій, Ізраїле, всім серцем,
Гнів на тебе Господній стерся:
Бог знов з тобою, ти ж – із Ним.

Й Ним буде сказано в той день,
Щоб з жаху рук не опустили.
Над вами будуть Його крила –
Оновлена любов гряде.

По правді, каже Він, вчиню;
Кульгаве й гнане позбираю,
Зроблю хвалу у Пишнім Краї,
Й вам долю на очах верну.

ПСАЛМІВ ДАВИДОВИХ ВІДЛУННЯ

I

Боже мій єдиний, Вседержитель,
Вищий розум, Всесвіту Творець,
Джерело життя, любові й світла,
Суцього початок і кінець.

Лиш в Тобі знаходжу я відраду,
Іменем Твоїм живу й творю,
Подумки з Тобою завжди раджусь,
Перш ніж вийти з чорним злом на прю.

Боже мій, Великий, Всемогутній,
Мій Спаситель і Цілитель ран,
Ще з Адама грішні ми за суттю,
Дай нам сил перебороть цей стан.

За себе молюся і за інших,
Бо в єднанні всіх нас – вища суть,
Нас єдиностворено Всевишнім –
Пагінці ж від кореня ростуть.

Милостивий Господи і гнівний,
Люблячий і строгий наш Отець,
Ми Тобою виплекане жниво, –
Скоро прийде із серпом Твій жнець.

Будь же, Господь Бог мій, милосердним –
В силі, в правді, в славі ж Ти святий.
І не тільки розумом, а й серцем
Грішних нас на цій землі прости.

II

Мій Господи, що Всесвіт учинив,
І землю цю, і все, що на землі цій,
Ти все тримаєш у своїй правиці
В чеканні врожаю із власних нив.

І горе нивам, де вродив бур'ян,
Що підтоптав під себе житній колос:
Бог спалить все там, зробить місце голим,
Щоб знов новий засіять житом лан.

Тремтять від страху мешканці землі,
У бур'янах життєвих не сотайтесь,
Коли не пізно – у гріхах покайтесь,
Живіть з єдиним Богом на чолі.

Безбожним на суді не устоять,
Розвіються вони, немов полова.
Господь дорогу ж праведним вготовив –
Іди по ній –
дорога та – твоя!

III

Судися Господи із тими,
Хто зле мені щось замишля,
Твоя ж бо сила незборима
І все супроти неї – тля.

Поганьблені оті хай будуть,
Що душу шарпають мені,
Й безвинного всякчасно гудять,
Й женуть босоніж по стерні.

Ті, що мені копають яму,
Хай в неї притьмом і впадуть.
Я ж славлю серцем і вустами
Твою, мій Боже, вищу суть.

Твою, Господь мій, справедливість,
Яка рятує бідаря,
І робить вбогого щасливим,
Й ніколи в світі не згоря.

IV

Я до Тебе всім серцем прикипів
І на Тебе поклав свою надію,
Допоможи мені мій сум в мені розвіять,
Прислухайсь, Боже, до моїх Ти слів.

Вже води підійшли аж до душі,
Загруз я у глибокому болоті,
Перед тобою гріх мій і глупота –
Мені ж нових уникнуть поможи.

Щоб ті, хто у Тобі, знайшли життя,
Через мене в собі не мали стиду,
Втішитель мій, мій справедливий Свідок,
Зваж на моє Ти щире каяття.

І вилий гнів Свій полум'ям на тих,
Що чинять ближнім зло й важку наругу,
Хто ж кається у вчинках недолугих,
Прости ж і їм глупоту їх і гріх.

V

Славен будь на небі й на землі,
У віках прийдешніх і грядущих,
Ти ж Єдиний, Істинний і Сущий,
У великім Ти і у малім.

Все Тобою створене як є:
Всесвіт і найменша комашина.
Припаду до ніг Твоїх уклінно,
Серце, що в мені, воно ж Твоє.

Все живе хвалу Тобі співа
Різнобарвно і різноголосо:
Небеса, зірки, земля, колосся,
Комашиння, звірі і трава.

Лиш безбожні зверхньо, знай, мовчать,
Нерозумні у своїй гордині,
Їм же буде гірше, ніж тварині,
Бо вони не варті і проклять.

В них багатства лише на меті,
Жадоба та заздрість ними править,
В їхніх вчинках їхня вся неслава,
Вони зайві в вічному житті.

Та і їх, мій Боже, врозуми
(Так як на початку, так й востаннє),
слава Тобі, Господи, й осанна,
Змилуйсь, Милосердний, над людьми.

НЕКТАР СОЛОМОНОВИХ ПРИПОВІСТЕЙ

I

Господній страх – ось мудрості початок,
Суть мудрості ж – то Боже пізнання.
Людина не маєтністю багата,
А розумом, яким добро вчиня.

Мій сину, слухай батькову пораду,
Дорогами лихими не ходи:
У добрих вчинках матимеш ти радість,
Лихий же вчинок – крок твій до біди.

Хто чинить зле, той власну губить душу,
Пролив хто кров – в тій втопиться крові.
Глупець, хто Божу заповідь порушить,
Лиш вчинки мудрих й праведних – живі.

II

На Господа всім серцем покладись,
Без Господа чого наш вартий розум,
Без Нього осягнути не в спромозі
Земне буття і неосяжну вись.

Не будь же мудрим лиш в очах своїх,
Й від кар Господніх ти не ухиляйся,
В чім завинив, в тім щирісно покайся –
І Він простить, як синові, твій гріх.

Лише із Богом подолаєш ти
І наглий страх, й лихі життєві бурі,
Тілесні болі й внутрішню зажуру...
Хто з Ним, того й Він буде берегти.

III

Власні провини хапають безбожних,
В'яже мотуззя їх власних гріхів,
Правдою виваж учинок свій кожен,
Щоби від сорому сам не згорів.

Воду лиш пий зі своєї криниці,
Хтиво з чужинками не блудодій,
Бо до безглуздя ти можеш упитись
Й стане ядучим солодкий напій.

То ж не чини те, що Господу бридко,
Заздрість, насильства й на думці не май
(Щільно ж лукавим розставлені сітки).
Бог - в доброті ж твоїй, в милості - знай.

IV

Розумний син для батька й неньки - радість,
А нерозумний - їх журба й печаль,
Бо перший серцем вислуха поради,
Не хоче другий й слухати, на жаль.

Син роботящий в'яже сніп і в спеку,
Ледачий - і в погожий день дріма,
Забувши те, що зовсім недалеко
Приготувала присуд свій зима.

Ходи ж бо, сину, стежкою прямою,
У вічі прямо ближньому дивись.
І те, що чиниш правою рукою,
Не відкладай на потім, на колись.

V

Жадання праведних – добро,
Безбожний же гріхом радіє,
Що потоптав чиюсь надію,
А чи пролив безвинну кров.

Та кожен матиме своє,
Запам'ятай назавше, сину,
Своїм учинком грішник гине,
Господь і плід його уб'є.

А щиросердних піднесе
Аж до небес провиддя Боже:
День смутку стане днем погожим –
Є ж плата в Господа за все.

VI

Плід праведних – то дерево життя.
Плід нерозумних – гниль або ж марнота.
Хто власного сумління став супроти.
Той сам себе прирік на прокляття.

Позбавлені ще розуму і ті,
Хто ближніми гордує в повсякчасі,
Хто до чужих надбань занадто ласий,
Хто має власну втіху на меті.

Брак розуму в великім і в малім
Приводить й до загибелі народу
(В минулім, і в майбутнім, і сьогодні),
Як в нього дурноверхі на чолі.

VII

Порожні ясла, бо нема ж биків.
Нема й людини, як думок немає.
Розумним навіть вітер помагає
Очистити зерно від остюків.

Сміються дурні із гріхів чужих,
За сміхом власних огріхів не бачать.
Закінчення безглуздості одначе
Смутне та невеселе для таких.

Глупота – то нерозуму вінець.
Корона ж мудрих – їх природня мудрість.
Хто з ким ведеться, той того й набуде:
В розумних завжди праведні – взірець.

VIII

Радісне серце лице веселить,
Смуток на серці – захмарює й небо.
Батька любов не у слові хвалебнім –
В різках вона, що із тернових віть.

Краще любити в землянці сирій.
Ніж ненавидіти в пишнім палаці.
В кого життя все проходить у праці,
Той не помре від сумних безнадій.

Знай, перед славою скромність іде,
Перед загибллю ж гордість буває.
В людях нікчеми сварки розсівають,
Лагідні й скромні – змиряють людей.

ІХ

У серці людини багато думок
Та сповниться їй лише задум Господній.
То ж подумки будь з Ним у вчинкові кожному,
По Ньому звіряй свій в незвідане крок.

Бо ліпше мале справедливо добуть,
Ніж мати велике, добуте підступно.
Тоді лише мир в наших душах наступить,
Як зникнуть назовсім в нас заздрість і лють.

І хліб із неправди солодким бува,
Однак в нім пісок, що вищерблює зуби.
Вино та коханки призводять до згуби,
Дорога в безбожного завжди крива.

Х

Жертва безбожного – Богу огида,
Мов на суді неправдивий то свідок.
Сину, з підступними ти не водися,
Бо заблукаєш, як в темному лісі,

Й стежки не знайдеш до рідної хати,
Всеньке життя так і будеш блукати.
Вбогих не тисни, не смійся з недужих,
В будь-який час справедливим будь мужем.

Лінощі клятї жени звідусюди,
То і нужди тобі завше не буде.
Випробувань у житті цім немало,
Зборюй себе, щоби стать досконалим.

XI

Гординя людини її й понижає,
А честь набувають покладисті духом.
Лакуз і улесливих навіть не слухай,
Вони зле підступно тобі замишляють.

Як гострять буває залізо залізом,
Так гострить людина лице свого друга:
Болюча лиш правда лікує недуги,
Солодка ж брехня, як змія в душу лізе.

Людина, що гнобить убогих й нужденних,
То – буря, що хліба по ній не буває.
Знай, благо найбільше – то праця щоденна,
А радість найбільша – кохання навзаєм.

XII

Вмій стримувать і берегти свій дух,
Джерел в своїй душі не скаламучуй,
Щоб мозок твій марнотою не спух,
Жени від себе Божим словом смуток.

В своїм же слові ти не будь піском,
І, щоб воно собою інших гріло,
Ним не хизуйся, наче той чванько,
Й не розкидайсь увсебіч ним без діла.

Його й не посилай через глупців,
Бо обітнеш отим свої ж ти ноги.
Не для безумців приповістки ці –
Вони для них не варті аж нічого.

КНИГА ЕКЛЕЗІЯСТОВА

С. 3.

Гл. 1: 1-18

Марнота все з початку й до кінця...
Людське життя - найбільша то марнота,
Бо користь людям з їхньої роботи,
Мов тій зернині житній від женця.

На кола все становиться свої:
Відходять покоління і приходять
І завтра - то вчорашнє, що сьогодні
Стікає талим снігом в ручаї.

А ручаї - у ріки, ті ж - в моря,
Які ніколи в світі не наповнить,
Бо кожна крапля повертає знову
У сніг чи дощ, і шлях свій повторя...

Глупець, хто каже: "Винайшов нове".
Воно ж бо є від закладання світу.
Дається плоду кожному дозріти:
Живе - помре, померле ж - оживе.

Дійшов до думки на останку днів,
Що й мудрість наша - ловлення то вітру:
Її ж бо час, мов пил з люстерка, витре,
На гроні б на якому не сидів.

Я ж був царем Ізраїля колись
І бачив справі! вчинені під сонцем...
За мудрістю не відставав у гонці -
Та в нагороду болю лиш добивсь...
Марнота все!..
Крім пізнання Бога.

Гл. 2: 1-26

Багато я в житті своїм зробив
(Задумував на радість – не на смуток):
Мені маєтки зводили раби
Й наложницями тіло був обплутав.

Було усе, чого б не забажав:
І золото, й скарби, і сила, й влада,
Та глибшала забагань моїх межа
Й на смуток раптом оберталась радість.

Бо все, що миле для людських синів,
Воно для неба й посміху не варте.
Немов сліди від вітру у мені
Веселощі, забави, сміх та жарти.

Від мудрості до дурощів вдававсь,
Та розум верх все ж брав над глупотою...
Однак, дорога для усіх одна –
Розумним й дурням, хто чого б не скоїв.

Для смерті ж бо однакові вони,
Тому й життя зненавидів я потай...
Мої забагання, вчинки і чини,
Мої труди і клопоти – марнота.

Усі ж надбання з Божої руки,
Без Його рук не варті ми нічого:
І кожному воздасть він за гріхи –
Не обмине ні доброго, ні злого...
Що не від Бога – то марнота все.

Гл. 3: 1-12

Для всього є свій визначений час:
Час розкидати і час збирати каміння,
Час вийти з тіни й повернутись в тінне,
Любити і ненавидіти – час.

І те, що Бог зробив людським синам,
Було прекрасним у безмежжі часу.
Нерозумінням осквернили чашу,
Яку Господь до вуст підніс нам Сам.

А Він же нам вчинив добро чинить,
Приносить радість і радіти з того,
Любити ближніх і боятись Бога
Й не забувати Його ні на мить.

Бо створене що Богом – на віки!
І не віднять того і не додати.
То чом же лих над людством так багато –
Гріховна суть дається нам взнаки.

Переступ, наклеп, заздрість, зло і лжа –
Усе це не від Бога – від людини.
Випробуванням Божим щохвилини
Гартується у кожному з нас душа.

Що знаємо про дух людських синів?..
Одне лише я достоменно знаю,
Що чоловіка все ж таки немає,
Який би з добрих діл не порадів.

Гл. 4: 1-17

Я знову побачив, що утиск від злих,
Й нема утішителя вбогим.
В сльозах та терновнику їхня дорога,
Отож, ненародженим краще за них.

І краще тому, хто не зна суєти,
А спокою має жменину,
Ніж тому, хто клопотів має корзину, –
Марнота то все, суті в ній не знайти.

А ще краще двом бути, ніж бути одному,
Щоб сину чи брату полишить набутки.
Чужинцями ж враз буде труд твій забутим.
Для чого ж тоді він, для кого, кому?

Удвох же – то нитка потрійна, міцна, –
Чужинцю нелегко її розірвати.
Тож маючи сина, чи друга, чи брата
Будь певен – захищена буде спина.

І ліпший убогий та мудрий юнак,
Ніж цар той старий нерозумний.
Хто має у серці за сумнівом сумнів,
Той завжди, як правило, вчинить не так.
Та й це все марнота.

Пильнуй, щоб нога
Завжди прямувала до Божого дому,
Щоб слухать там правду, забувши про втому,
Якщо вона справді тобі дорога.

Гл. 5: 1-19

Слова твої хай нечисленні будуть, –
Безглуздох тішить лиш багато слів.
Омана в них прихована й облуда –
Знаряддя нечестивих шахраїв.

Обітницю ж як склав ти перед Богом,
То виконать її не зволікай:
Бо як в малім не витримаєш проби,
Великий потім не пожнеш врожай.

Глупець, хто мислить, що в багатстві втіха,
Надмірна розкіш щастя не додасть,
А врешті-решт прийдуть не біль, так лихо,
Та клопоти, та ще якась напасть.

Спать не дає багатому ж бо ситість,
Солодкий сон від праці в трударя,
Та смерть усіх просіює крізь сито –
Нагим багатий і бідняк вмира.

Й достатки розпорошить з поля вітер,
Й нестатки теж за вітром полетять,
А сонце як світило так і світить,
Від Бога несучи всім благодать.

І вчить воно нас ближньому не задрить,
А зігрівають довкіл усіх і все:
Так Бог в серця нам посилає радість,
Яку з нас кожен у собі несе.

Гл. 6: 1-12

Є, що усе людині Бог дає:
Багатство, владу, на додачу й славу,
Та на останку днів її позбавить
Спожить оце, здавалося б, своє.

Хіба ж бо не на вітер труд її,
Й життя її хіба ж то не марнота?!
Хай навіть і дітей у неї сто там
І літ під сонцем вдосталь на землі,

Одначе, невситимість у душі
На марне зводить вдаване те щастя,
Яке у себе ми навчилися красти,
А ми ж бо всі між себе – не чужі.

Весь труд людський – щоб свій наситить рот,
Немов нема нічого, окрім рота,
Тому-то все, що чинимо – марнота,
Бо замість жита ми жнемо осот.

Але хто знає з багатьох людей,
Що є добро для кожної людини,
І чом життя її в марноті гине,
І просвітління час коли прийде?

І чи розкаже хто людині цій,
Що буде з нею, – як між нас не стане,
Чи, може, сонце світить їй востаннє,
И що збудеться під сонцем вже по ній?

Гл. 7:1-27

Сум обличчя твого добре серце вінчує,
Серце мудре дім смутку й плачу не мина.
Лиш безглуздя в веселошах днює й ночує,
Вдаючись до безпутства, розпусти й вина.

Кінець діла завжди за початок є ліпшим.
Терпеливі завжди переможуть чваньків.
Добра мудрість нам жита зернину полишить,
А безглуздя лиша по собі остюки.

І бува справедливий у праведстві гине,
А безбожний ще довго живе в своїм злі.
Треба в міру чинить все, тримать середину
И знати те, що безгрішних нема на землі.

Тож усякі слова не клади в своє серце.
Лихословлять тебе, лихословив мо' й ти.
Нерозумні, що скоюють зле спересердя, –
Між людьми справжня мудрість наводить мости.

Ще сказав Проповідник: “Гірш смерті – то
жінка”,
Її ж серце – з тенет, пастка в схові – вона.
Спокушає слабких на неправедні вчинки,
В чоловічих гріхах її більша вина.

Серед тисяч знаходив було я людину,
Але жінки між ними всіма не знайшов,
Не один чоловік через неї загинув,
Промінявши на неї і Божу любов.

Гл. 8: 1-17

Для кожної речі є право і час,
І людство свої також має закони.
Хто їх стереже й від нападків боронить,
Тому й Бог згадає на добре не раз.

Одначе людини такої нема,
Щоб мала над вітром чи бурею владу.
Й день смерті людині також непідвладний, –
В своєму житті вона теж не сама...

Від Бога все лине й до Нього – усе,
І відповідь дасть за безбожжя безбожник.
На Божім суді відзвітує з нас кожен
І кару за вчинки свої понесе.

Й хоч лихо на праведних часом спада,
В той час як безбожник в добрі розкошує,
Та хто зна, крім Бога, що Він приготує –
На все, що докіль, – Його воля свята.

Тож чину Господнього нам не збагнуть,
Нас видиме лиш у житті супроводить:
Пиття, та найдки, та тілу догода –
Така ж і тварини усякої суть.

А в задумі ж Божім ми більші за твар,
Тож трудяться мудрі, щоб щось розгадати;
Поки що пізнали не так вже й багато –
Боятися Бога й цінить Його дар...

Гл. 9. 1-12

Що за життя до серця ревно брав,
Те розуму моєму й повеліло
Втвердитись в думці, що у кожному ділі:
В час війн і праці, навіть в час забав

Ми не самі. – А в Божій все руці,
Й відоме лиш одне нам, що за нами –
І праведним, і грішним – всім до ями,
Та ті, що чинять зло, – уже мерці.

Тому закруче псу живому буття,
Ніж мертвому звіриному цареві.
Живі ж бо хоч і знають, що помрут,
Однак надію мають ще на невідь,

Тож те, що в силі рук твоїх, роби:
їж та кохайсь в своєму дні марноти,
Та волі Божій не іди супроти,
То краще буде людям і тобі.

Всі ж люди схожі в чимось на тих риб,
Що заплили у згубну для них сітку.
Вдається з неї вибратися рідко,
Поки рибалка в човен їх не згріб.

Мудрець убогий вартіший царя,
Хоч ним й гордують через те, що бідний,
А він же словом відвертає біди –
В той час як дурень біди ті збира.

Гл. 10: 1-20

Глупота псує нашу мудрість і славу,
Мов дохла та муха у страві смачній.
Серця у розумних спрямовані вправо,
А дурень крок вліво виважує свій.

Біда ж бо коли на високих висотах
Поставлені правити люди такі,
В яких тільки й є та велика глупота,
Що їх спонукає чинить помилки.

Хто вперто копає своєму ближньому яму.
Той притьмом у неї якраз і впаде.
Хто ж мури ламає, той навіть не тямить,
Що гадина там вже вкусить його жде.

Розумні й словами дарують вже милість,
А губи безумного нищать її.
Безумець і в праці своїй нещасливий,
Й на працю розумних свій гнів затаїв.

Щасливий же край, де царями шляхетні,
Де вчасно владики поживу їдять,
Там злагода й мир, там і пісня на злеті,
Немає нарікань там й немає проклять.

Від лінощів там не обвалиться стеля
Й не випаде меч із опущених рук.
Царя там не гудять якісь пустомелі,
Там й бідному двері відкриють на стук.

Гл. 11: 1-10

Пускай же хліб свій по воді,
Він в часі вернеться до тебе.
Хто зна, в чім виникне потреба
Під сонцем при швидкій ході.

На півдорозі не спинись!
І не зважай на хмари й вітер,
Бо не засієш лан свій житом
І не збереш врожай колись.

Ніхто не віда шлях вітрів,
І Божі помисли хто визнає:
Немає ж їм кінця і краю, –
Щоб їх осмислить хто б зумів.

Отож дарованому дню
Радій всім серцем і душею.
Таке ж бо сонце в світі де є?
Його ж не купиш за платню.

Втішайсь, допоки молодий,
Ходи шляхом свого серця
Та пам'ятай, що всі ми смертні
І всі ми в Божому суді.

Тож тіло віддаляй від зла,
Чин добрий не лишай на потім.
Й поменша днів тобі марнотних –
В житті ж їх частка не мала...

Гл. 12: 1-14

Тож пам'ятай свого Творця
В лиху годину і щасливу,
Як зерно пам'ятає ниву,
З початку днів і до кінця.

На ниві ж зерно те зросло
Міцним стеблом, тугим колоссям,
Помножилось, і не звелось,
І є, і буде, як було.

Людині теж – настане час
Із тліну в тлін вернути тіло,
Яке в марноті відболіло,
Та дух у ньому не погас.

Він Богом даний був колись
І знову вернеться до Бога.
Марнота ж все, що не від Нього,
На котру вдосталь надививсь.

Принаймні так в кінці сказав
До люду мудрий Проповідник.
Він у житті усього звідав
Й віддав у слові те, що мав.

А підсумок тих слів такий –
Жить і чинить все в страсі Божім,
Бо на суді у Нього кожен
Заплатить за свої гріхи.

БСЯДННЯ ПРОРІЧИМИ СЛІВМИ

ВСТУПНЕ СЛОВО

У Старому Заповіті міститься близько трьохсот пророцтв про прихід Месії, про Його народження і діяння, про Його смерть і воскресіння... Всі вони без винятку мали своє виконання в Ісусі Христі, починаючи зі слів Господа Бога нашого, що містяться в кн. Буття гл 3:15, де Він промовив до змія-спокусника: “І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п’яту” й до останніх про прихід Месії пророка Малахії, якими закінчується Старий Заповіт.* Це ще раз підтверджує те, що всі пророцтва, а відтак і сама Біблія, писалися з натхнення Божого, з Божого замислу, а не з власного людського розуміння.

Пророцтва:

Мойсей - близько 1500 р. до Р/Х;

Давид - близько 1000 до Р/Х;

Ісаїя - 740-690 рр. до Р/Х;

Михей - близько 725 р. до Р/Х;

Єремія - 626-570 рр. до Р/Х;

Єзекііль - 592-570 рр. до Р/Х;

Даниїл - 606-536 рр. до Р/Х;

Захарія - 520-516 рр. до Р/Х;

Малахія - близько 450 р. до Р/Х.

С. 3.

5 кн. Мойсеева. Пов. Зак. 18-15: 22

З-посеред тебе, із братів твоїх
Поставлю Я найбільшого Пророка:
В Його вуста слова вкладу Свої,
Моїм Він буде вам недремним Оком.

Тобі це каже твій Господь, твій Бог,
Тож прислухайтесь до Його ви слова,
Мої в Нім будуть правда і любов.
Ось тільки чи збагнуть ви їх готові?!

Щоб хтось вас не завів на манівці,
До слів Моїх, що в Ньому, прислухайтесь,
Бо покарання тим в Моїй руці,
Хто не послуха Його мови, – знайте ж!

С. 3.

Пс. Дав. 2: 1-12

Чого бунтуєтесь царі
І величаєтесь владики,
Вклоніться ж бо перед Великим,
Що посланий вам із Гори.

Ви чуєте, як промовля
Про Нього наш Отець небесний –
Від гласу того й крига скресла
Й зраділа в трепеті земля:

- Ти Син Мій любий, що Тебе
Я світу породив сьогодні,
Дам в спадщину Тобі народи -
Помазаник Ти в цій добі.

Шануйте ж Сина і служіть
Йому із радістю і страхом,
Бо все, що під небесним дахом,
Уділ Його. То ж не гнівить ...

Щоб не загинуть притьмом вам
На, вами обраній, дорозі.
Це ж осторога - не загроза -
Я в Нім надію людству дам.

С. 3.
Пс. Дав. 22: 1-32

Нащо покинув Ти Мене
Юрбі скаженій на поталу,
Довкіл вони стіною стали -
Й вколоть ніхто не обмине.

Мов посміховисько якесь,
Я в їх очах, тому й регочуть:
Порятувать, мовляв, не хоче
Тебе Отець Твій із небес.

Мій добрий Отче, Боже Мій,
Ти учинив Мене безпечним,
Прости ж їм їхню безсердечність,
Мене ж присутністю зігрій.

Бо сила висохла Моя,
Мене поклав Ти в смертний порох,
Злочинці й тіло прокололи.
Для них немов нещастя – Я.

Одежу ділять вже Мою,
І жереб кинули на шати,
За гріх їх мушу помирати,
Бо по-синівськи їх люблю.

Почув благальний голос Ти
І не сховав свого обличчя,
І Сина утвердив навічно
Для них будь Пастирем Святим.

Йому поклоняться усі,
Бо в Нім Твоя Господня слава.
Житть будуть праведні по праву
У величі Його й красі.

С. 3.
Пс. Дав. 45: 1-18

Ти кращий від людських синів,
В Твоїх вустах краса розлита,
Ти Світоч створений для світу,
То ж Бог Тебе й благословив

На віки вічні, на віки
Нести Собою справедливість,
Добро і майбуття щасливе
Й прощати людям їх гріхи.

Серед усіх Твоїх скарбів,
Щонаймиліша дочка царська,
Бо із любові й віри дар цей
За щирю правду, що в Тобі.

Вклонилась до землі вона
Тобі, бо ти – Господь у силі.
Твою народи славлять милість –
Ти ж благодать їм дав сповна.

С. 3.
Пс. Дан. 109

Господь промовив Господу моєму,
Щоб в Нього Він по праву руку сів,
І покладе Він Його ворогів
Йому до ніг, як владному цареві.

Й пошле Його в Своїй Він силі й славі,
Щоб в Нім Його народ зумів пізнати,
Бо перш зірниць вродив Його й поставив
Над всіми племенами панувати.

Поклявсь Господь й не буде Він жаліти,
Що дав Йому Мелхиседека чин.
В День гніву суд чинитиме над світом
По правді і по праву Божий Син!

Іс. 7: 10-16

Господь промовив до Ахази,
Аби той знака зажадав.
Вжахнувся цар на те відразу:
- Чи в тій спокусі не біда?

Тоді Господь в щедроті Слова
Прорік, що знака дасть Він Сам:
- Жди і радій, Давидів доме,
Й не закривай до Світла брам.

Зачне ось Діва ув утробі,
Й народить Сина вам на світ.
Відкине Він від світу злобне
Й добром почне Вам душі грить.

Його назвеш Емануїлом,
Та поки Він відкине зло,
Йому земля додасть ще сили,
Хоч сил в Нім вдосталь є й було.

Іс. 9: 1-6

Народ, що в темряві сидить
І навіть ті, що в тіні смерті,
Побачать Світло, щоб не вмерти,
А в Його променях щоб жить.

Вони перед лицем Твоїм
Втішатись будуть і радіти.
Ти ж їх тягар понищиш світлом,
Давидів освітивши дім.

Дитя, що народилось нам,
Тож Син, що даний нам від Нього:
Порадник Дивний, званий Богом,
Бо в Нім з'явивсь Потужний Сам –

Бог сильний, вічності Отець,
Князь миру (щоб жили ми в мирі).
Народу правду Він поширить,
Бо Сам Він – праведства взірець!

С.3.

Іс. 42: 1-53

Надламану очеретинку й ту
Знічев'я Він ніколи не доломить,
Не загуркоче лиховісним громом,
Звіщаючи нам Істину Святу.

Не буде Він змагатись і кричать
Серед людей на вуличних зібраннях.
В Отця Свого Він Перший і Останній,
Улюблений, Святий і без посвят.

В Нім Дух Отця, – тож сила Духу в Нім.
І суд над людством буде він вершити.
Він – світло життєдайності в цьому світі,
Негаснуча надія і в новім.

С. 3.

Іс. гл. 49

Сформований від живота
Отця Небесного, що в силі,
Він прийде, щоб людей окрилить,
Бо в Ньому Істина свята.

В Нім порятунок племенам,
Ізраїля у Ньому – велич,
До Себе ж Ним Бог шлях простеле
І Його берегтиме Сам.

Засяє світлом на землі
І стане Божим Він спасінням,
І перед Ним зігнуть коліна
Царі і навіть сили злі.

Не раб-слуга, а Божий Син –
Ізраїля Він – викупитель.
Й хоч Ним згордують Його діти,
Та не згордує ними Він.

В Нім даний буде Заповіт
Отцем Небесним всім народам
Й не буде спраглим і голодним
Той, хто у Нім побачить Світ.

С. 3.

Іс. гл. 50

Прийшов до вас, а вас немає,
До вас Я кличу – мовчите;
Не берете плодів з врожаю
Й не дивитесь на святе.

Хіба ж в Мені забракло сили,
Щоб світ чи темряву вчинить,
Чи в слові подавати милість
Всім змученим, що прагнуть жить.

Я вірю Господу Своєму
Й терплю отих, що Мене б'ють,
Й щипають щоки, мов нікчемі,
Й ганьблять, випльовуючи лють.

Мов з креміню вчиню обличчя
Й застидженим не буду Я.
Зі Мною ж Той, у Котрім вічність,
Підніжок Котрому земля.

Ті ж, хто на прю зі Мною стануть,
Розвіються і пропадуть;
Зі Мною ж Перший і Останній,
У Нім Моєї ж міці – Суть.

С. 3.

Іс. гл. 52

Мерщій збудись, Єрусалиме,
І в пишні шати зодягнись;
Тобою завше Я незримо
Свої думки підношу ввись.

В тобі ж бо й Мій Слуга постане,
Й розумне буде Він чинить.
Підійметься і буде знаний
Й здивується Ним цілий світ.

Він буде в образі людини
(Той вигляд змінено Його).
Хоча й людським назветься Сином, –
В Нім часточка ж Єства Мого.

Ним подивуються народи
Й поклоняться Йому царі –
Й побачать всі Любов і Згоду
У променях Його зорі!

С. 3.

Іс. гл. 53

Хто у Спасителя повірив,
А чи збагнув, хто Його рід?!
Він із землі сухої виріс,
На вигляд непринадний плід.

Людьми погорджений, в зневазі,
Всі наші немочі узяв –
То не Господь Його уразив –
Від нас Він ран і мук зазнав.

За наші ж мучений провини,
Безгрішний – наші взяв гріхи.
Він, мов ягня оте безвинне,
На суд під наші йшов сміхи.

За прогріхи Свого народу,
Із краю вирваний живих,
У жертву принести погодивсь
Самого Себе за наш гріх.
З злочинцями ж зійде до гробу,
Багатий візьме поховать.
Він витрима Господню пробу
Й життя довічне буде мать.

І через всі пекельні муки
Від Бога Він пожне плоди.
Його весь Всесвіт буде слухать
І світ наш буде Він судить!

С. 3.

Іс. гл. 55

Його за свідка дам народам
За пастиря й проводиря,
І прийде люд в ім'я Господнє
Й дання Господнє позбира.

Той люд, Ізраїлю незнаний,
Прославить Бога поспішить.
Й хто Господа шукати стане –
Знайдуть, і в Ньому будуть жить.

Безбожник і крутій, вгамуйся,
До Нього з каяттям прийди...
Мої шляхи – в Святому Дусі,
А ваші ж – то земні сліди.

І так як дощ, що сходить з неба,
Назад туди не поверта.
Перш ніж не вволить він потреби
Землі, щоб та дала жита.

Так й з вуст Моїх святее Слово,
Яке на землю Я послав,
Пустим не верне без любові –
Все викона, що Я жадав.

Тож веселітесь і радійте
Земля і все, що на землі.
Бо Слава Божа, що над світом,
У Нього сяє на чолі.

С. 3.

Іс. гл. 61

Дух Господа, що на Мені,
Послав Мене благовістити
Його любов до всього світу –
Радійте ж, мешканці земні.

Я рани вам перев'яжу,
Полонених звільню з темниці,
Обороню дитя й вдовицю
І правдою здолаю лжу.

Немов зерно після дощу,
В Мені всі матимуть зростання:
Й Рік Божого уподобання,
Й День помсти Божої звіщу

І дам заплату, за діла –
Найперше своєму народу,
Бо буде він, Я вірю, годен,
Щоб в нім любов Моя цвіла.

Хай тішиться душа Моя,
Бо Я Своїм радію Богом –
У Нім до праведства дорога,
У Нім, Єдиному ж, єсмь Я!

С. 3.

Єр. 31: 31-37

Складу Я Новий Заповіт
І закладу у серцевину,
І виконавці не загинуть,
Бо в Нім живий побачать світ.

Бо в Ньому прощення гріхів
Моїм Ізраїлю та Юді,
Вони відкинуті не будуть,
Бо Я ж до Себе їх привів.

Єр. 33: 14-17

Бо ось настануть дні такі, –
Зрощу Я Пагінець Давида,
Що слави Бога буде гідним, –
Це ж вам спасіння на віки
З Моєї щедрої руки.

Й суд правий буде Він чинить,
І назовуть Його по праву:
“Це ж наш Господь – це наша Правда!”
У Нім той Новий Заповіт,
Що людям подарує Світ.

С. 3.

Дн. 9: 20-27

Це слово дане Даниїлу
Від Бога, щоб сказати вам,
Що ось прийде Святий Месія
Й злама замки невіри з брам.

Він прийде вчасно, без припізнень,
Цей час дається вам взнаки –
Десятків шість та два ще тижні,
Що в повні вилиті роки.

І по означенім тім часі
Його погублять без вини.
Та Заповіт Він встигне скласти
Й припинить жертви давнини.

А сімдесят тих тижнів дано,
Щоб виповнить пророцтва в них
Про беззаконня й правду знану,
Й про Ним спокутий наш-бо гріх.

С. 3.

Мих. 5: 1-4

Хоч невеликий Віфлеєм,
Та з нього вийде Той Владика,
Що є від віку і довіку
Господнім словом і мечем.

Коли настане Божий час,
Його тоді Ота й народить,
Що має породить народам,
Щоб Він їх, мов отару, пас.

І сила Бога буде в Нім,
І правда Божа, і величність,
Він утвердить Собою вічність
І мир нестиме в кожен дім.

С. 3.

Зах. 3: 1-7

Брудну здійму із Нього одіж,
Й провини з Нього всі здійму,
І зодягну у шати гожі,
І владу й славу дам Йому –

Великому тому Ісусу,
Священику Моїх доріг.
Я до людей в Нім обізвуся,
Бо в Нім до них прибути зміг.

Мою сторожу стерегтиму,
Тому й судитиме Мій дім.
Й ходитиме Він поміж тими,
Що споконвік живуть у Нім.

С. 3.

Зах. 3: 8-10

Свій Пагінець Я пророщу
В Тобі, священику Ісусе,
І Ти, і хто в Твоєму Дусі
Зросте, мов злак після дощу.

Й на камені тім, що заклав,
Різьбу Я вирізьблю єдину
Й за день один вину відкину
Землі цієї, що вам дав.

Та вище всіх винагород
Та, що єднає вас в любові.
– Я в Нім її вам уготовив,
Так мовив Бог наш Саваот.

С. 3.

Зах. 9: 1-12

Радій, радій, Єрусалим, –
Цар істини ж до тебе іде.
Любов, і мир, і правда в Нім,
Господньої ж Він слави свідок.

Покірний іде і Святий
На молодому віслюкові,
Надію несучи у Слові;
Він іде нам гріхи простить.

Його країна буде скрізь,
По всій землі, бо Він – Володар.
Йому поклоняться народи,
Бо Він – Втішитель їхніх сліз.

С. 3.

Зах. 11:1:14

Мій Бог Мені тоді сказав,
Щоб на заріз Я пас отару
Купці ж наїдуть незабаром
І куплять дороге, що мав...

В руках же в Бога два кий:
Один був "Милість", другий - "Згода".
И сказав Бог: "Випасать вас годі,
Бридкі ви, наче не мої".

За вас ягня помре оте,
Яке за вас повинно вмерти.
Мені то - безневинна жертва,
А тіло ж ви Його з'їсте.

Кий "Милості" тоді зломлю,
Й Свого зламаю заповіта.
Як будете ж, купці, радіти,
То дайте ви Мою платню.

Замислили без зайвих слів
Ціну ту славному за Мене ви:
Її ж бо кинуть гончареві -
Гірких тих тридцять срібняків.

Тоді й зламаю "Згоди" кий
На жаль Ізраїлю та Юді -
Братерства поміж них не буде,
Хоч вибраний народ то Мій.

С. 3.

Мал. 3: 1-6

Прорік Господь наш Саваот,
Що Сущий на землі й на небі:
- Ось Я пошлю поперед Себе
Свого Ангела в народ.

Й перед обличчям Він Моїм
Дорогу світлу приготує:
Про Господа ж Я вам свідкую,
Що в Свій святий прибуде дїм.

Він Той, кого шукали ви,
Той Заповіт, що ви жадали,
Раптово прийде і неждано,
Щоб випробувать живих.

Бо Він, неначе той вогонь,
Що перетопить ваші душі.
Хто ж Заповіт, що в Нім, порушить,
Той попаде під суд Його ж.

БСЯЯННЯ ГБСПБДНІМ СЛБВБМ

**Шукайте Господа, доки можна знайти Його
Кличте Його, як Він близько!**

ЗАСВІДЧЕННЯ

Н. 3.

Ів. 1: 1-34

Мт. 2: 1-12, 3: 1-17

Отця Він предковічне Слово,
Він Той, що в повсякчасі є.
Син Божої до нас любові,
Бог в Нім явив лице ж Своє.

Від непорочного зачаття –
Син Божий, Він же й Син людський,
Його земного роду Мати –
Благословенна на віки.

І Віфлеєм в благословенні
Й зі сходу сяюча зоря,
І діти вибиті таємно
З наказу Ірода-царя.

Благословен Іван-Предтеча,
Що в людях шлях Йому рівняв,
І, хрестячи Його ж (до речі)
В Йордані ... бачив того дня,

Як Божий Дух спустивсь, мов голуб,
На Нього, подолавши синь,
І пролунав із Неба голос:
- Це вам улюблений Мій Син!

Йому христити Святим Духом
Народи на оцій землі.
Блаженний, хто слова ці слуха
Й живе з Ісусом на чолі.

ХЛІБ ЖИТТЯ

Н. 3.

Ів. 6 : 22-71

Я - Хліб життя, що в повсякчасі є,
Даю Себе на вічну вам поживу,
Бо від Отця із Неба маю жниво,
Для вас від Нього і життя Моє.

Отця чиню Я волю - не Свою,
Від Нього маю право воскресати.
Всім тим, хто в Сина віру будуть мати.
Собою вічне Я життя даю.

Я - Хліб живий,
Не манна Я з небес:
Моє хто вдосталь тіло споживає,
Той у Мені - Я ж в нім перебуваю
І духом той вже в цім житті воскрес.

І кров Моя правдиве то пиття,
Блаженні ті, її хто буде пити,
В Мені вони, – для них Я буду світлом,
Дорогою до вічного життя.

Не всі ж бо йняли віри тим словам,
Мовляв, Його ота жорстока мова,
Лиш вибрані те зрозуміли Слово,
Та й серед них Іуда вже був там.

Словам, що розпинаєм на хресті,
Словам, що дружно чавим під ногами,
Вклоняюсь низько, мов чернець у храмі,
Бо ті Слова прадивістю святі.

Немає в них лукавства, а чи зла,
Ні зверхності, ні самобичування,
В них суть буття – і перша, і остання, –
Для злету духу в них є два крила.

Крізь товщу літ я чую у собі
Спокійну й тиху проповідь Нагірну
И складаю клятву Господу на вірність,
Щоб жить по Нім у цій складній добі.

Понижений, зневажений – хіба?!
Щасливий я, що бачу в Божій іскрі
Голодному в пустелі кам'янистій
Вже досягають запашні хліба.

І спраглий спрагу потамає враз
Живцями життєдайної криниці.
Та скільки ще душі моїй трудитись,
Щоб не зміліти від людських образ!

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ

Н. 3.

Мт. 5: 1-12

І побачивши натовп, Він вийшов на Гору
А як сів, підійшли Його учні до Нього.
І відкривши уста Свої, Він
Навчати їх став, промовляючи:

Блаженні ті й благословенні,
Що духом вбогії єси:
Земну здолавши злободенність,
Їх Царство вже на Небесі.

Блаженні, хто в плачі та смутку
Отут горює день при дні.
На Небі скорбні їх набутки,
Там будуть втішені вони.

Блаженні лагідні і тихі,
Бо спадок їх – нова земля,
Добром в лихих здолавши лихо,
Мир в їхніх душах засія.

Блаженні й ті, хто прагне правди,
Хто праведний в своїм житті,
Бо споживатиме по праву
Від Бога істини святі.

Блаженні й ті, хто милостиві,
Що задля ближнього живуть,
І їх торкнеться Божа милість,
І праведними їх назвуть.

І ті блаженні, хто ділами
Ладнають мир по всій землі,
Їм бути Божими синами,
Що побороли сили злі.

Блаженні й ви, як гнать вас будуть
Й ганьбити за ім'я Мос.
Пророків гнали ж звідусюди
- Люд сутнє важко пізнає.

Та ви радійте однаково,
За вашу вірність ви в Мені.
Вам в сяйві Божої любові
Даровані на Небі дні.

ЗАВДАННЯ АПОСТОЛІВ **13-16**

Він так ще до апостолів сказав:
- Ви сіль землі, щоб кожен про це знав.
Коли ж бо не солонина стане сіль,
Її повикидають звідусіль.

Ви світло, щоби люд не заблукав,
І жив не для утіх лиш та забав,
А ближньому чинив те, що й собі, -
За приклад будьте ж у новій добі.

ІСУС І СТАРИЙ ЗАПОВІТ 17-20

Закони Я прийшов не руйнувати,
А виконати, мов жнець у сіножать.
З Закону не минеться жоден знак
І все, що від Пророків, буде так!

Хто ж заповідь порушить хоч одну,
Той буде мати на собі вину.
И найменшим в Царстві Божім буде він:
Порушення - не на життя ж - на тлін.

Хто ж виконає ще й іншого навчить.
Тому довічно в Царстві Божім жить.
Тож праведність чинить, боріте лжу,
За це Я вас у серці збережу.

НЕ ГНІВАЙТЕСЬ **НА СВОГО БЛИЖНЬОГО** 21-26

Не тільки підлягає той під Суд,
Хто чинить вбивство, чи грабіж, чи блуд,
А навіть той, хто злує на братів,
Не вмючи погамувати свій гнів.

Тож перш ніж до Отця в покуті йти,
Усі образи братові прости,
Бо лиш на того Бог звертає зір,
В кого на серці злагода та мир.

**ПРО ПОЖАДЛИВІСТЬ,
ПЕРЕЛЮБ ТА РОЗВІД**
27-32

Ще сказано “перелюб не чини”,
Щоби не мати на душі вини.
Пожадливість та похіть до жінок,
То – до геєни огненної крок.
Не відпускайте в розводі дружин,
Якщо нема на них тяжких провин,
Й відпущених зі шлюбу не беріть,
Бо й то важка гріховна ваша хіть.
Єдині ж бо, паровані хто Богом,
І в них одна повинна бути дорога.

НЕ КЛЯНІТЬСЯ
33-37

А ще про клятву слово Я скажу,
Не переходьте, клянучись, межу.
Ні небом не клянїться, ні землею,
Ні головою, навіть і своєю:
Бо Небо – то престол Мого Отця,
Підніжок Його ніг – земля оця.
І знайте, що без Божого учинку
Не вироста на тім’ї й волосинка.
Тож ваше слово, мешканці земні,
Хай буде лиш “так-так” або “ні-ні”.

НЕ ПРОТИВТЕСЯ ЗЛОМУ

38-42

Навчіться не противитися злу,
Зле злом – це ж наче каменем по склу.
Коли тебе ударять по щоці,
Втамуй свій гнів і в серці, і в руці.
Сорочку забира хто – ї плащ віддай,
Бо кривднику одначе буде край.
Як не йому, то сімені його,
Бо все ж не пророста із нічого ...
По волі Божій кожному воздасться:
Добру – добром, нападнику – напастям.

ЛЮБІТЬ І ВОРОГІВ СВОЇХ

43-48

Любіть душею ї ворогів своїх,
Вас проклинають – ви ж благословляйте,
І добрим словом грішника осяйте,
Щоб вашим сяйвом спопелився гріх.
Отець же наш над добрим і над злим,
Він всіх єдиним сонцем зігріває.
Бо що любить братів своїх навзаєм
І як погани, тішитися своїм.
Ви ж будьте досконалості взірцем,
В світ за Небесним ідучи Отцем.

ПРО МИЛОСТИНЮ

6:1-4

Про милостиню людям не сурміть,
Не виставляйтесь наче лицеміри,
У доброті своїй не знайте міри,
Чиніть її, так мов насамохіть.
Щоб ваша права, даючи, рука
Не відала, що чинить в той час ліва,
І, даючи, від того будь щасливим.
Що від нужди рятуєш бідака.
Отцем Небесним все твоє таємне
Тобі воздається явно й недаремно.

ПРО МОЛИТВУ

5-15

Молитву чиниш ти не для людей,
Мовляв, дивіться всі, який я ревний,
Бо Око Боже повсякчас недремне
І поміч Його до того прийде,
Хто молиться до Нього в таїні,
До Суцього, що на землі й на Небі.
Він хліб нам дасть, Він знає, що нам треба,
І просячим простить гріхи земні.
То й ви навчіться прогріхи прощати,
Лукавим, боронь Бог, не спокушайтесь.
Святий наш Бог в Небеснім Царстві – знайте ж,
І сила й слава в Нім – й це треба знати.

ПРО ПІСТ

16-18

Не виявляй свого ти посту людям,
На людях не сумуй, мов лицемір,
У таїні з Отцем своїм будь всюди,
В Його присутність власним серцем вір.

І Він воздасть вам явно за терпіння,
За ваші всі проти гріхів боріння.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ СКАРБИ НА НЕБІ

19-23

Не на землі складайте ви скарби,
Їх, прийде час, іржа та міль понищать.
Своїх учинків скарб складайте вище –
На небі і Отцеві, і собі.
Де скарб твій – там й твоєму серцю будь.
Твої ж хай будуть чисті серце й око.
Освітлює воно твої ж всі кроки,
Твою всю на землі життєву путь,
Воно ж світильник твого тіла, знай,
Лихе воно – і тіло буде темне.
В пільмі ж світить пільмою – то даремне:
Там темрява переповза ж за край.

**ПОКЛАДІТЬ
НА БОГА НАДІЮ СВОЮ**
24-34

Разом як можна двом панам служити,
Тим пач служити Богові й момоні?!
Одному служиш - інший вже сторонній,
А у житті одна водночас мить.
Коли ж бо Богу віддані, тоді
За їжу не журіться і одіж:
Життя ж - більш їжі, тіло - більш ніж одяг,
Ви на птахів, на квіти он глядіть:
Птах не голодний й квітка у красі.
І без жури вони і без турботи,
За них Отець вже виконав роботу,
А для Отця ви вартіші усі.
Жура й суєтність зросту не додасть,
По волі ж все Отця, на Нього й покладайтесь.
Вам день прийдешній дасть свого окрайця,
Молитва ж порятує від напасть.

НЕ СУДІТЬ СВОЇХ БЛИЖНІХ
7:1-6

Своїм судом ви ближніх не судіть,
Щоби не мати суду над собою,
Відміряють вам мірою такою,
Як іншим відміряла ваша хіть.
Заскалку бачиш в оці брата ти,
Колоди ж в оці власному не бачиш.
То перш ніж в брата вийнять, сам стань зрячим
Й подумай, як себе уберегти ...

Святого ж не давайте вашим псам
Й не розкидайте перед свиньми перла
Щоби вони їх раптом не пожерли
І разом вас не розірвали там.

**УСЕ ПОТРІБНЕ ПРОСІТЬ
У ОТЦЯ НАШОГО НЕБЕСНОГО
7-22**

Просіть, і буде дано вам
І знайдете, що ви шукали,
Й свої відчинить двері храм,
Хоч ви і стукали помалу.
Чи ж є людина-бо така,
Що камінь подала би сину,
Коли прохає він хлібину –
У батька ж милості шука.
Тож і Небесний ваш Отець
Подасть отим, хто Його просить,
Він же любові є взірець.
(Однак просити ще не досить ...)
Бо що бажаєте собі,
Без зволікань і без мороки,
Своєму ближньому робіть –
В цім суть Закону і Пророків.

**ХОДІТЬ ДОРОГОЮ ВУЗЬКОЮ
15-20**

До праведства вузька дорога,
І мало хто по ній іде,
Й тісні ворота, що до Бога,
Та інших же нема ніде ...
Вузька дорога через каяття
Прокладена до вічного життя.

**СТЕРЕЖІТЬСЯ
ФАЛЬШИВИХ ПРОРОКІВ
15-20**

Стережіться фальшивих пророків,
Злих вовків ув одежі овечій,
Для овечок вони небезпечні,
Бо підступно їх зводять потроху.
По отруйних плодах їхніх вчинків
Розпізнаєте вовчу їх сутність:
Добре ж дерево плід дає путній –
Зле ж бо має отруйну начинку,
Все, що доброго плоду не родить,
У вогні буде спалене з часом,
І ніхто той вогонь не загасить –
Так-то буде лукавому роду.

**ЧИНІТЬ ВОЛЮ
ОТЦЯ ВАШОГО НЕБЕСНОГО
20-23**

В той день багато люду скаже:
“Наш Господи, я твій, я твій ...”
Та що слова отії важать
Без вчинків праведних і дій.
Для Царства Божого замало,
Коли ви іменем Моїм
Чинили щось, пророкували,
Противилися силам злим.
Але не всю чинили волю
Мого Небесного Отця –
Тих Я не визнаю ніколи,
Не бачить їм мого лиця.

НЕ БУДУЙТЕ НА ПІСКУ
24-27

Хто ж слухає Мої слова,
Їх суть виконує по тому,
Подібний чоловіку тому.
Що дім на скелі збудував.
І як струсилася земля,
І як зчинилася буря й злива,
Дім вистояв собі щасливо,
Бо він на камені стояв.
А той, хто слуха слів Моїх,
Та не виконує те вчасно,
Мов на піску дім дума скласти –
І людям та й собі на сміх.
Бо злине злива на той дім,
Пісок розміє, зрушить стіни ...
Ніхто не буде жити в нім –
Велика буде то руїна.

ЗАКІНЧЕННЯ ПРОПОВІДІ
НА ГОРІ
28-29

Як Він слова Свої скінчив,
Народ з науки дивувався –
Він говорив же, наче знав все,
До неба маючи ключі ...

ІСУС НАВЧАЄ ПРИТЧАМИ НАРОД

Я - пастир добрий

Н. 3.

Ів. 10:1-18

Послухайте про пастуха
Та про овець його слухняних,
До котрих він приходит зрання,
Не маючи в собі гріха.

Не так як злодій через лаз –
Двірми заходить до кошари,
І слухає його отара,
Бо з ним і в неї все гаразд.

Він – добрий пастир, і овець
Своїх він знає поіменно,
Клопочеться про них щоденно,
Так як про власне жниво жнець.

Й хоч учні слухали Христа,
Однак не всі ще розуміли,
Хто добрий пастир той на ділі,
Та посоромились питать,

Ісус, побачивши оте,
До них промовив стиха знову:
– Я – двері – вівцям, що готові
Крізь мене йти в Ім'я святе.

Бо той, хто через Мене йде,
Спасеться й пасовисько знайде,
Бо від Отця Я маю владу,
Як ще ніхто не мав ніде.

Я й Пастир Добрий водночас,
А не якийсь прибулда-наймит,
Що від вовків тіка негайно,
Овець забувши з жаху враз.

А Я ж їх всіх обороню,
За них життя не пошкодую,
Моє із ними серце всюди –
Даю Любов, бо Сам Люблю.

Мене ще й інші вівці ждуть
І хоч з кошари не цієї,
Та так, як сонцю над землею,
Мені потрібно з ними бути.

І ладен Я Своє життя
За них, як і за вас, покласти,
Рятуючи від всіх напастей –
Моя це воля і Отця.

Притча про сіяча

Н. 3.

Мт. 13:4-24

Ось і вийшов сівач, щоб посіять зерно,
Час настав – вже весна забуяла,
З добрих рук розлетілось увсебіч воно,
Та на різну місцину попало:

Понад краєм дороги попало одне,
Друге впало на ґрунт кам'янистий,
Третє – в терен, що в полі розрісся,
А ще інше – у добреє лоно земне.

Придорожню зернину поскльовував птах,
Що на камінь – ростки попалились,
В терен – терня його заглушило ...
Тим-то й смуток з'явивсь в сіячевих очах,

Та, на щастя, ті зерна, що в добрій землі,
Заврожаїлись, заколошились,
Уродили, ввібралися в силу, –
Хлібом Божим щоб бути на людському столі.

– Притча має розгадку, – Ісус промовля, –
В зернах – Слово про Царство Небесне.
Хтось не вірить, що в Бозі воскреснем,
Значить, добре зерно оте птах поклював ...

Ті ж, що з радістю перш сіяча сприйняли.
Та забули нараз Боже Слово,
Злегковажені, наче солома
(Зерен жаль мені тих, що на камінь лягли).

А між терну посіяне, це ж бо про тих,
Хто і слуха, та клопоти віку, –
Заздрість, жадність, в багатстві утіха –
Заглушають плоди і породжують гріх.

А зерно, що посіяне в добрій землі,
Це ж про тих, що слова розуміють, –
Плід приносять їй нові зерна сіють –
Хлібом Божим стають на людському столі.

Притча

про милосердного самарянина

Н. 3

Лк, 10:29-37

Він лежав на шляху, він конав,
В ранах весь і без всього, що мав:
Без одежі, грошей і без краму –
Все грабіжники взяли до грама.

Ось повз нього проходить Левіт,
Несучи у руках Заповіт,
І священик проходить байдуже
Так. немов обминає калюжу.

Стогне зраний бідний юдей,
На своїх все чекає людей,
Та ніхто їй не питає про рани, –
Аж тут лупивсь якийсь самарянин.

Рани враз обв'язав і вином напоїв
І його, поміж двох уместивши ослів,
До гостиниці швидко доставив,
Заплатив ще їй за лікарські трави.

Хто ж бо ближнім юдею з трьох був,
Хто ж про Заповідь з них не забув?!
Той, хто з серця чинив свою милість,
Той твій ближній і Богу той милий.

*Притча про робітників
у винограднику*

Н.З.

Мт. 20: 1-16

Ще до світ сонця на зорі
Господар вийшов із господи
До безробітного народу
На працю їх договорить.

До виноградників їх шле,
Умову склавши, щоб недаром,
А день роботи за динарій;
Погодились – старе й мале.

А через три години знов
Він інших шле на тих умовах,
Господар непохитний в слові,
Не ставить інших він умов.

І вже обідньої пори
Всіх, хто не мав іще роботи,
Він залучив, щоб власним потом
Динарій заробить змогли.

Прийшов і розрахунку час:
Динарій кожен з них отримав,
Та ремство чулось поміж тими,
Хто зранку до роботи бравсь.

Мовляв, де ж видано таке,
Ми втричі більше працювали,
А плата порівно в загалі, –
Це дивне рішення якесь.

– О любі друзі, та хіба ж
Порушив в чімось я угоду?
Отримав кожен нагороду
Обіцяну. Правдивий я ж.

Чи можна доброту ділити,
Її усім удосталь стане.
І будуть перші, як останні.
Я ж волен всіх однако грить.

Притча
про мудрих і нерозумних дів
Н. 3.
Мт. 25 1-13

Коли ж бо прийде Син людський,
Чи довго ще його чекати?
Багато хто хотів би знати –
У день який і в час який.

Та, окрім Нього і Отця,
Ніхто про ті часи не знає,
А хто і як Його чекає,
Розкаже ліпше притча ця.

Про мудрих й нерозумних дів,
Що йшли стрічати молодого, –
Важкою видалась дорога,
І сон здолати їх зумів.

Аж ось опівночі якраз
Долинула їм добра звістка,
Що молодий не забарився,
А йде у визначений час.

Розумні діви каганці,
Радіючи, враз запалили
(Оливи ще ж раніш купили)
Й назустріч вийшли в хвилі тій.

А нерозумні нум просить
Позичити і їм оливи;
Та ті порадили їм живо
Піти до крамаря й купить.

Ті купувать пішли, аж тут
І молодий прибув у силі,
Забрав готових на весілля,
Сказавши, зайвим з ним не будуть.

Тож нерозумні як прийшли
І почали у двері стукать, –
Ніхто не зважив на ті звуки
Й не запросив їх за столи.

Притча про кукіль

Н. 3.

Мт. 13. 24- 36-43

Наш пане, свідки ж ми усі,
Що засівав своє ти поле
Зерном добірним, як ніколи.
Де ж кукіль взявсь на твій засів?

Він добре збіжжя заглуша
Своїм і коренем, і рястом,
Немов диявольське напастя,
Неначе на залізі ржа.

Ми ладні виполоть його,
Ти, власне, тільки накажи нам.
- Ні, не прийшла ще та година.
Чекає часу хай свого.

Хай все проізраста до жнив,
Та перше, ніж пшеницю жати,
Звелю женцям повиривати
Кукіль, що буйно заряснів.

І перед тим як попалить,
Хай у снопки його пов'яжуть,
Пшеницю ж я на вагах зважу
Й до клуні зсиплю в тую ж мить.

Таке всім буде у кінці
Гріховного оцього світу.
Одним у полум'ї горіти,
Щоб не лишилось ї корінців.

А праведним в новім житті,
Під новим небом з Богом жити.
І в тім новім прийдешнім світі
Вони засяють в доброті.

*Притча
про митника і фарисея
Н. 3.
Мт. 18:8-14*

Два чоловіки – фарисей і митник
Зустрілись в Божім Храмі на молитві.
Ось фарисей, упавши на коліна,
Уголос промовля, щоб чули й стіни:

- Спасибі, Вседержителю, наш Боже,
Що я в Твоїх очах, либонь, пригожий;
Пощусь, даю з прибутку десятину,
Перелюб не чиню, як та скотина.

Я митнику і здирщику не пара, –
Життя своє марную незадаром.
А митник і очей звести боявся
Й до Бога у покуті так озвався:

- Будь милостивий, Боже, я ж бо грішник
І в каятті своєму безутішний.
Він в груди бив себе в молитві щирій
Й більш виправданим був, бо більш довіривсь.

Як фарисей, себе він не підносив
І не дививсь на ближніх зверхньо-косо.
Понижені ж в собі – ті піднесуться:
У притчі за Ісусом – це є сутнім.

Притча про блудного сина

Н.З.

Мт. 15:11-32

Це ж рідний брат твій – не лайно,
Ти ж порадій за нього, сину.
Він повернувся – не загинув,
Хоч і процвиндив десь майно.

Проте душі не загубив,
Прийшов із каяттям додому,
На блуді, бач, набив оскому,
Нашкодивши лише собі.

Він мертвим був, але ожив,
Він пропадав, але знайшовся,
В собі гординю поборовши,
Порозумнішав, помужнів.

Тому на radoщах таких
Вчинив на честь його гостину,
Простивши всі йому провини,
Так як прощають малюків.

– Але ж бо, – мовив старший син, –
Я слухаюсь тебе у всьому,
Роблю на тебе, а по тому
Чи заслужив я хоч на кпин?!

На честь мою хоч козеня
Було зарізане для друзів?!
Якби чинив ти по заслuzі,
Не був ображеним би я.

– О сину мій, ти ж бо завжди
Зі мною був і все твоє тут.
До тих, хто щирі у покуті,
Назустріч так, як я, іди.

*Притча
про злочинних виноградарів*

Н.З.

Мт 21: 33-46

Вважали за своє вони
Ці виноградники родючі,
Що їм господар, в далеч йдучи,
Лишив на догляд ще з весни.

Збирать врожай прийшла пора,
Готові для вина чавила,
У сонці сяють грона зрілі,
Аж серце радо завмира.

І шле господар слуг своїх
По частку свого винограду,
Та виноградарі на раді
Рішили повбивати їх.

Побили цих і інших теж,
Що послані були за ними,
Господар гнів свій ледве стримав
І сина шле до них ...
Невже ж?!

Невже ж без сорому цей люд
Й посміє спадкоємця вбити?!
Посміли клятї. Батько миттю
Вчинив над ними правий суд:

Злочинців смертю покарав,
Віддавши виноградник іншим.
Наскільки праведним чи грішним –
Покаже врожаю пора ...

*Притча про несправедливого суддю
та вдовицю*

Н. 3.

Лк. 18 :1-8

Молитвою гартується наш дух,
Молитва й Божий наvertsає слух.
В ній наша віра, каяття і сила,
Молитва – наших всіх надій горнило.

Вона від бід рятує і спокус.
У притчі так про це сказав Ісус:
– Неправедний суддя у місті жив,
Ні Бога не боявся, ні мужів.

Творив за гроші все, що заманеться
(Тим, хто при владі, так уже ведеться).
Та лучилось йому – вдова одна
Проханням побивалася щодня

Від злих людей її оборонить ...
Судді набридло це в якусь-то мить,
І він сказав, – “Обороню та й годі,
Хоча мені й не буде нагороди”.

А наш Господь, Творець наш, наш Отець,
Що лжу й облуду зводить нанівець,
Хіба ж він за суддю того не вищий
І тих, що просять, у біді залишить?!

Кажу по правді – не залишить – ні,
Всіх, що його прохають день при дні.
Чекайте, і подасть Він оборону,
Хто з вірою чекає – не потоне,
Хто стукає – відчиниться тому,
Хто просить світла – подола птьму.

*Притча
про немилосердного боржника
Н. 3.
Мт 18: 23-35*

Прийшов ось розрахунку час,
Перед царем раби в покуті:
Борги ж нікому не забуті
(Про сплату кожен зна наказ).

- Ти винен десять тисяч драхм, -
Цар мовить грізно боржникові, -
Тому-то долю я вготовив
Тобі й таким, як ти, на страх:

Продам тебе й твою сім'ю,
Твій двір і всі твої набутки,
І будеш ти у вічнім смутку,
Пізнаєш владу так мою.

Тоді той раб упав до ніг.
Благаючи його простити
(Щоб мав цареві відслужити
І розплатитись врешті б зміг).

І змилюсердився той цар,
Звільнив раба, борги простивши,
Лукавий раб побіг скоріше
Сім'ї сказать про щедрий дар.

Та по дорозі він зустрів
Товариша, який був винен
Йому сто драхм. Він і накинувсь -
Віддай, мовляв, мені борги.

- Чекай, дай час, - просив боржник ...
Не зжаливсь - кинув до в'язниці,
Як цар узнав про вчинок нищий
Свого раба, то так прорік:

- Лукавий рабе, я ж колись
Простив і борг твій, і провини
Не як рабові вже, як сину,
А як же з ближнім ти повівсь?!

Отож як борг не віддаси
Мені в цю мить - катуєсь в неволі ,..
Така на всіх чекає доля,
Хто ближнього не вмів простить.

Притча про гірчичне зерно

Н. 3.

Мр. 4: 30-34

Із чим порівняємо Царство Небесне,
В якому всі праведні в славі воскреснуть?

Воно як найменше гірчичне зерно,
Що кинуте в землю весною давно,

Та з часом - найбільшим зелом розрослося.
В міжвітті якого й птахам місця досить.

Немає там смутку і горя нема,
Там спокій і радість - Любов там сама.

*Притча про загублену вівцю
й загублену драхму*

Н.З.

Лк. 15: 1-10

Від ста одна відбилася вівця
І заблукала десь на манівцях.

Покинув пастир у степу отару,
Шука одну й знаходить незабаром.

І, повернувшись у свої краї,
Рече він друзям, як знайшов її.

І просить їх він розділити з ним радість
Вином із запашного винограду.

Про жінку мова далі в притчі цій,
Що мала десять драхм в своїй руці.

Одну згубила десь, то світло й світить,
Шука, знаходить й нум до всіх радіти.

Отак радіють й ангели святі
За грішника, що щирий в каятті.

Що десь блукав, та повернувся знову,
До істинної Божої Любові.

Притча
про гостей весільних
Н.З.
Мт. 22:2-14

Покликані, – а не прийшли,
І обгорнула серце туга.
Хіба ж для батька не наруга –
Весільні без гостей столи.

Він сина женить. Гості ж де?
Гордують гості у погорді.
У них свої торги сьогодні,
Ніхто з покликаних не йде.

Прохать він вдруге слуг послав
Й над слугами ті поглумились;
Покривдили, а то й убили,
Мовляв, їх час не для забав.

Цар-батько винищив убивць
Та не загоїлась образа.
Він слугам знову дав накази
Звать всіх, хто б на шляху зустрівсь.

Прийшов і добрий люд, і злий,
Й той, хто не вдяг весільну одіж,
Хоч це, казали у народі,
Було зневагою до всіх.

І батько кинути звелів
Того до чорної темниці,
Туди, де сонцю не світить,
Де плач і скрежет лиш зубів.

Багато кликаних було,
Й хоч вибраних лишилось мало,
Запанувала радість в залі –
Всміхнулось батькове чоло.

Притча про таланти

Н.З

Мт. 25: 14-30

Кому дано, тому іще й додасться,
Як не дано – відніметься й що є.
Переборовши труднощі й напасті,
За працю кожен матиме своє.

В далеку путь збирається господар,
Добро віддаючи своїм рабам ...
Давно ж він знає, хто на що з них годен
І хто який в душі з них має храм.

Тому один отримав п'ять талантів,
А другий – два, а третій – лиш один.
Тож перший, щоб йому ще більше мати,
Не гаючись, робив грошообмін:

З п'яти талантів п'ять іще набувши,
А другий з двох набув нових ще два,
А третій, щоб нічого не порушить,
Щоб від думок не пухла голова.

Один талант і той сховав у землю:
Віддам, мовляв, я панові, що взяв,
Не буду піклуватись на даремне,
Бо всяке може трапитись, хто зна?!

Господар повернувся по довгім часі
Та й зажадав відзвіту від рабів.
То ж перший, що з п'яти ще п'ять запасив,
Усі й віддав, й за нього пан зрадів.

І другий замість двох віддав чотири,
Щоб звеселився серцем його пан.
А той, кому один талант довіривсь,
І повернув єдиний той талант.

І знаючи сувору пана вдачу,
До нього він сказав, чом так вчинив,
Мовляв, ти хоч не сів, та одначе
Збираєш урожай у пору жнив.

- Лукавий рабе, нищий і лінивий,
Ти знав, що хоч не сів я, та жну,
Чому ж тоді ти не запасив жниво.
Та ще й не визнаєш свою вину?

Віддам я цей талант отим, що мають,
Тим двом віддам, що вірні і в малім.
Тому і в більшім їм я довіряю -
Буть хазяями на моїй землі.

Раба ж бо непотрібного відкиньте
До темряви, щоб й писнути не смів.
Йому й таким, як він, довіку скніти
Отам, де плач і скрежет лиш зубів.

*Притча про слухняного
і неслухняного сина*

Н. 3.

Мт. 21:28-32

По правді вам кажу, що в Царство Боже,
Зборовши смерть, ступити може кожен,
Хто навіть гріх чинив, але покаявсь, –
Він від Отця уже прощення має,
Бо, визнавши усі свої провини,
Гидоти неподобства вже не чинить.
Однак хто слуха й розуміть не хоче
В Ріці Життя і рукава не змочить.
Один ось чоловік своїх синів двох кличе
Й наказує їм, дивлячись у вічі,
Ставать на виноградник до роботи...
Син старший відповів, що він не проти.
Та, від природи будучи ледачим,
На виноградник не пішов одначе.
Молодший же хоч і кричав “Не хочу”,
Та все ж пішов і працював до ночі.
Хто ж батькову із них уволив волю?
Звичайно, менший, загули по колу,
І фарисеї, й книжники, й святоші
(Що начебто несуть духовну ношу).
На що Ісус промовив: “Рід лукавий,
Вам суттю б слова володіть по праву,
Чому ж тоді через Івана звістку
Відкинули ви, мов дубову тріску?
Та і Мені й тепер не ймете віри,
Лютуете на голос Мій, як звірі.

А грішники, повіривши душею,
Вже пробудились совістю своєю.
Тож, блудодійник й митник, що в покуті,
За віру будуть Богом не забуті.
І в час Господніх задумів і звершень –
Не ви – вони у Нього будуть перші”.

Про бідного Лазаря

Н. З.

Лк. 16:19-31

Багатий чоловік і бідний Лазар
Жили собі не порізь, та й не разом:
Єдинорідні, із одного міста,
І зліплені, либонь, з одного тіста,
Та перший був і вдягнений і ситий,
А бідний мусив ледве животіти:
Обірваний, зневажений, голодний,
В якого – завтра гірше, ніж сьогодні.
Та смерть обох їх на той світ забрала
Й на суд їх душі перед Богом стали.
І довелось багатому по тому
Вогнем у пеклі набивать оскому.
Він звідти вгледів, як бідар злиденний,
Що жебрав в нього під вікном щоденно,
У лоні Авраамовім раює,
Де в злагоді Господній все існує.
І він змолився:
– Отче Аврааме,
Ти ж змилуйсь наді мною,
ти ж – над нами.
Пошли до мене Лазаря, хай змочить

Хоч мій язик, що в полум'ї клекоче.
Та Авраам йому відповідає:
- За розкіш там ти тут платити маєш.
Та, окрім того, поміж вас безодня,
Яку здолати ви усі негодні.
- Пошли тоді моїм братам хоч звістку,
Їх п'ятеро живе в моєму місті.
Щоб в каятті їх дні були наступні,
Щоб їх тут не товкли в огненних ступах.
Вони повірять, як хто прийде з мертвих.
Зрік Авраам на те:
- О роде впертий,
Вони ж Мойсея мають і Пророків,
Невірниками бути вже ж їм доки.
В гріховності своїй не знають міри,
То й з мертвих, хто воскресне, -
не повірять.

Не ховайте світла

Н. 3.

Мр. 4:21-25

Хто має вуха, хай же слуха
Про світло, що дола пітьму.
Воно сіяє і не тухне,
Тому й вклоняються йому.

Те світло високо підносять,
А не ховають під столом,
І променів від нього досить,
Щоб бачити усе кругом.

Й таких ніде немає сховів,
Яких Всевишній би не знав.
Нема й таємного такого,
Що не виходило б на яв.

Якою мірою, хто міря,
Йому й відміряється тим,
Хто серцем Богові довіривсь,
То й сила Божа буде з ним.

МЕСІЯ ЛЮБОВІ Й ДОБРОТИ

Свята Євангелія

- Месія чи новий пророк ?! -
Гуде чутками Іудея
І книжники, і фарисеї,
Вже від Ісуса ні на крок ...

Із недовірою однак.
Щоб у чаклунстві звинуватить,
Є ж доказів уже багато,
Що Він на дивину мастак:

З води вчинив міцне вино,
На морі втихомирив бурю,
Йшов по воді і не зануривсь ...
Від кого ж це Йому дано?!

Розслабленого вздоровив,
Відкрив ураз сліпому очі,
І робить це, коли захоче –
Суботніх не тримає днів.

І демонів злих виганя,
І каже всім, що Він – Син Божий,
А Бога ж зневажають негоже –
У цім Його тяжка вина.

Із мертвих, кажуть, воскресив
Він Лазаря й дочку Яіра.
І декотрі Йому вже вірять ...
Щоб Він Ізраїль весь не звів.

В Його учинках і словах
Законам нашим небезпека:
Бо, каже, час той недалеко,
Як храм зведе Він по трьох днях.

Хіба ж не богохульство цс,
За лжу ж вкаменувать замало...
А Він творив Добро і далі
В ім'я Отця й разом з Отцем!

Н. З.

Ів 13: 19-20

Одвічно нерухомий час,
Це ж ми скороминущі в часі.
Світ від Ісуса не погасне,
Бо Він же в часі не погас.

Бо Він же в часі пломенить,
З хреста того, що на Голгофі.
Й не убува Його нітрохи,
Й не затуха Він ні на мить.

Збулося за Писанням все:
Хто хліб спожив з Ним, той і зрадив,
Й синедріон схвалив на раді,
Що хрест Він Сам свій понесе.

Хоч не було на Нім вини,
Однак юрмовище волало.
Його розп'яти... й розп'яли
Царя юдейського в ті дні.

“Звершилось”, – й голову схилив,
Віддавши Богу Свого Духа,
Нове життя крізь смертні муки
Він людству грішному втвердив.

Бо третього Він дня воскрес,
Смерть у двобої перемігши,
Крім Сина Божого, хто б зміг ще
Так свідчить Правду із Небес.

БСЯДННЯ АПОСТОЛЬСЬКИМ СЛОВОМ

Хоч доля всіх творців добра –
Буť на хресті разом з Ісусом,
Однак цього я не боюся;
Хай тіло в муках помира,
Лиш до піднесеного в Дусі
Наблизиться ота Зоря,
На котру повсякчас дивлюся.

Зоря Христова, що в мені
Ранкове сяйво пробудила
І додала снаги та сили,
Щоб зваби подолать земні.
Й те, що здавалось вчора милим,
Для мого духу не в ціні...
Плоди ж від Господа дозріли.

Творцю Всевишньому хвала!
Він від Зорі Свогого ж Сина
До мого серця промінь кинув
Й привита гілка ожила.
Тож я чекаю на годину,
Коли крізь ніч невіри й зла
Засяє плід на тій гілчині.

ІСУС ПОСИЛАЄ 12 АПОСТОЛІВ СВОЇХ НА ПРОПОВІДЬ

I

Н. 3,
Мт. 10: 1 -42

Дванадцятьох Він вибрав серед всіх,
Дванадцятьом відкрився Він у Слові,
Дванадцятьом тернистий шлях вготував
Долать на ньому перворідний гріх.

Дванадцятьом Він дав свого дання
Уздоровляти повсякчас недужих
Й, незгоди переборюючи мужньо,
Нечистий дух із ближніх виганяє.

Давать за дарма, так, як дано їм,
Не спокушатись, боронь Бог, лукавим,
Бо в доброті, в любові – сила й слава.
Він мир послав із ними в кожен дім.

Однак уже тоді Спаситель знав,
Що серед Ним підбраного люду
Був, є і буде проклятий Іуда,
Хоча дання Він порівно всім дав.

II

Послав овечок в зуби до вовків,
Очищених послав до нечестивих
Долати в людях їхнє зло і хтивість
Впродовж грядущих з вічності років.

На свідчення про Себе їх послав,
Сказавши, що за це їх гнати будуть
До другого пришествя, аж до суду,
Де в порох спопеляться сили зла.

Терпіть, не бійтесь, і робіть своє,
Звіщайте правду про Небесне Царство,
Бо той лише і буде Його вартий,
Хто і Мене, і Дух Свят визнає.

Того і Я перед Моїм Отцем,
Засвідчивши, не кину на поталу.
В ім'я Моє, хто власну душу спалить.
Той душу вічну матиме за це.

ДІЇ СВЯТИХ АПОСТОЛІВ

Н. 3.

2: 1-13

*Коли ж почався день П'ятдесятниці,
всі вони однодушно знаходились вкупі.*

І Дух Святий на них зійшов,
Й любов'ю душі просвітлили,
В собі відчувши Божу милість,
Вони вдалися до промов
Про Ісуса нашого Христа,
Про Його Світле воскресіння,
Про те, що в Нім людське спасіння
І шлях до вічного життя.
Всі мов збудилися від сну,
Бо чули те на різних мовах,
Й збентежились, бо не готові
Були збагнуть ту дивину.
– Як статися могло отак? –
Питали римляни й мідійці,
І єгиптяни, і лівійці...
Це ж благодать на них свята.
Й багато ввірувало враз
І Божим Духом охристились,
І теж відчули Божу милість –
Почався просвітління час.

*Святим Апостолам –
Носіям Світла Євангелії*

Серця радіють – не на марно ж.
Правдиво сіються слова,
Росточки віри сходять гарно
На добрий урожай в жнива.

Хай вигнання і хай в'язниці,
Лютує хай синедріон.
Безсила його вища нищість –
Таких немає заборон,

Щоб упокорить волю Божу
І правди Істину святу,
Перемага ж і переможе
Небесний світ земну пітьму.

Той Світ вздоровлює слабкого
Й життя померлим поверта,
Той Світ осяює дорогу
В Небесне Царство до Христа.

Несуть те Світло і донині
До нас Апостоли святі
В ім'я Отця, Свят Духа, й Сина,
Що споконвічні – у Бутті.

З ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО РИМЛЯН

*Бо я не соромлюся Євангелії,
бо ж вона – сила Бога
на спасіння кожному, хто вірує ...*

1:16

У Божому ми всі випробуванні,
Бо схильні до диявольських спокус,
Тож я за себе і за вас молюсь,
Якщо хто й спокусивсь, то щоб востаннє.

Міцніймо, браття, у Христовій вірі,
Господь серця нам й розум дав на те,
Щоб ми зуміли полюбити святе,
А всяку нечисть – із корінням вирвать.

Без виправдання ті, хто інших судять,
В собі свій вчинок можна засудить.
Чиніть добро та правду кожну мить
Й за приклад у чеснотах будьте всюди.

Однако грішні римляни й юдеї,
Й Закон не виправдовує гріхів.
Ті ж, хто повірить у Христа зумів,
Очищуються вірою тією.

На землю гріх ступив через Адама,
В Христі ж прийшли прощення й благодать.
Він зміг за гріх наш смертю смерть здолать,
Свого Отця тим примиривши з нами.

Служіте ревно Господу живому,
Пора вже пробудитися від сну,
Бо так, як сонце збуджує весну,
Збудив Ісус у нас ростки любові.

Його любов'ю ближнього любіте
Отак, як зміг Він полюбити нас,
І нині, і довіку, й повсякчас,
Щоб в Ньому, у Воскреслім, вічно жиги.

**З І ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА
ДО КОРИНТЯН**

*А ми прийняли духа не від світу,
але Духа, що з Бога,
щоб знати про речі від Бога
даровані нам.*

2:12

I

До немовлят мов, що в Христі,
До вас навернений мій голос,
Ми ж неподільні, як той колос,
В якому зернятка святі.

В нас Божа сила, а відтак
Не ми людей, а Бог їх судить –
Понижує премудрість мудрих,
Що чуд чекають та ознак.

Наш розум в Тому ж, Хто воскрес,
А в наших немочах та сила,
З якої виростають крила,
Щоб у Христі сягнуть небес.

Тож суть не в мудрості людській,
Суттєве все – в Святому Дусі.
Хто вірує, той знати мусить –
Найвища мудрість в вірі цій.

Ще знайте – всі ми – Божий Храм,
Де Божий Дух перебуває,
Тож тих, що ближніх зневажають,
Бог Правди покарає Сам.

Не чваньтеся самі в собі
І не пишайтеся на людях.
Апостолів, нас, бачте, гудять.
Ми, мов ізгої, в цій добі.

На посміховисько, на глум,
На катування та на диво
Нас кинуто, та ми щасливі,
Бо на себе берем ваш сум,

І ваше горе, і жалі...
За приклад маємо ж Ісуса.
До Нього повсякчас молюся
За вбогих мешканців землі.

II

Живіте в чистоті та правді,
Хоч і нелегко це в миру.
Закваску викиньте стару
Й не спокушайтесь більш лукавим.

Й поміж собою не судітесь,
Тим більш в невірних на очах,
Не смійтесь з бідних та невдах,
Бо всі ж ми з вами Божі діти.

Вникайте всякої розпусти,
Перелюб в шлюбі не чинить,
Бо як святому Духу жить
В тім тілі, де лиш бруд та пустка?!

В спільноті тіло ж ми Христове,
Зосібно – члени ж Його – ми:
Він – в нас, ми – в Нім, – вже ж не самі:
В цім віри нашої – основа.

Пильнуйте про любов й духовне.
За мови дбайте, перш – свою:
Вона ж, як лицар у бою,
Всякчас знанням нам душі повнить.

І зрозумійте воскресіння:
Не оживе те, що не вмере;
Дає ростки зерно старе –
І тлінне враз стає нетлінним.

Збагачуйте в Господнім ділі,
Марнота ж інше й суєта.
Ростуть Ісусові жита,
Дай Бог, щоб всі вони дозріли.

III

Ніколи любов не перестає...

13:8

Мій Господе, хвала Тобі! Хвала!
За те, що Ти мене не забуваєш.
І щоб в мені Твоя любов жила,
За прогріхи нещадно так караєш.

Сльозою очищається мій дух,
За біль не нарікаю і не плачусь,
Боюся більш, аби він враз не вщух,
Не збайдужить боюсь і стать ледачим.

Крізь колючки тернисті до небес –
Такий мій шлях, така моя дорога.
В собі вмістити важко Всесвіт весь,
Ще важче бути причетному до нього.

Але я йду із вірою до знань,
А віра починається з любові,
Вона у всім, у всьому, де не глянь,
Вона єсть Бога Суцього – основа.

З II ПОСЛАННЯ ДО КОРИНТЯН СВ. АП. ПАВЛА

*Коли ж наша Євангелія й закрита,
то закрита для тих, хто гине –
для невіруючих, яким бог цього віку
засліпив розум, щоб для них
не засяяло світло Євангелії Слави
Христа, а Він – образ Божий.*

4:3-4

Де дух Господній – там і воля,
По його волі всі і все.
Без нарікань на власну долю
З нас кожен хрест важкий несе.

Й чим важчий він, тим ми міцніші,
Вмираючи – ми більш живі,
Понижені, та в Бозі – вищі,
Скривавлені, – та не в крові.

Сумні, та в Господі – веселі
І вбогим маємо що дати,
Й хто в наші з миром йде оселі,
Від Господа тим благодать.

В нас нищать видиме, тілесне,
Невидиме ж в душі – не вбить.
В Ісусі лише ті воскреснуть,
Що йдуть із темряви на світ.

На світ для людства, що від Бога
Сяйнув яскраво у Христі.
До Нього йдуть ті, хто від Нього,
Для кого Він – життя в житті!

З ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО ГАЛАТІВ

*І живу вже не я, а Христос проживає в мені.
А що я живу в тілі тепер – живу вірою
в Божого Сина, що мене полюбив
і видав за мене Самого Себе.*

2: 20

Я не прийшов людині догоджати,
Прийшов чинити волю лиш Христа.
Тепер в мені живе Його мета,
Щоб з віри стали духом й ви багаті.

Прийшов сказати юдеям і поганам,
Що праведним став з віри Авраам,
Тож не Закон у виправданні вам –
Він же з причин переступів був даний.

Й Ісус воскреснув з мертвих не Законом,
А вірою й любов'ю до Отця.
Закон стеріг нас до свого кінця –
До звільнення Христом з його полону.

З полону тіла, що безслідно гине,
А ми ж безсмертні Духом у Христі,
Та нас женуть і зневажають ті,
Хто тілом тіло бачать лиш в людині.

Отож не піддавайтесь на спокусу
Жадань тілесних і тілесних зваб.
Хто вірить щиросердно, – знати мусить,
Що він в Христі вже Богу син – не раб.

ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО ЕФЕСЯН

*Благословенний Бог і Отець
Господа нашого Ісуса Христа,
що нас у Христі поблагословив
усяким благословенням духовним
у небесах.*

1:3

Щит віри і шолом спасіння,
Духовний меч із Божих слів, –
Хто зброю взяв оцю нетлінну,
Нетлінним стати й сам зумів.

Бо він уже нова людина
У тілі й величі Христа,
И те, що Своєму Бог дав Сину,
Він дав і нам на все життя.

Тож будем гідні Його Духа,
Премудрості ж його хвала.
Лиш той, хто голос Божий слуха,
Перемагає сили зла,

Які пожадливістю тіла
Затьмарить хочуть Божий Дух,
І тільки вірою на ділі
Вогонь збороним, щоб не стух.

І тільки власним добрим вчинком
Ми просвітлієм в темноті:
Єдино – чоловік і жінка
До світла кличуться в житті.

З ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО ФИЛИП'ЯН

*І мир Божий, що вищий від усякого розуму,
хай береже серця ваші та ваші думки
у Христі Ісусі.*

4:7

Земні багатства – порох і сміття.
Життєва ж вартість – духом бути з Ісусом.
Я в Нім прийшов до світла з небуття,
В Його ім'я й страждати не боюся.

І раджу вам на світло те іти,
До Істини, що послана нам з Неба.
Йому себе зумійте посвятити
І не підносьте у гордині себе.

Спаситель наш слухняності взірець:
Покірним був до смерті й воскресіння,
Тому-то й владу дав Йому Отець
На всі земні роди і покоління.

Бажання ваші виявте Йому,
В молитві щиросердній ваша ж сила.
Господній дух здолає в вас пільму
Й понижених Господній дух окрилить.

З ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО КОЛОСЯН

*Отже, як ви прийняли були
Ісуса Христа Господа,
так і в Ньому ходіть.*

2:6

В Нім прощення й відпущення гріхів,
Він образ є невидимого Бога,
І все, чого б Він тільки не схотів,
У Нім воно, бо створене для Нього.

У Ньому від Отця вся повнота,
В Нім із землею примирилось Небо.
І віра людства лише в Нім свята,
Душі людській у Ньому лиш потреба.

Для всіх людей думки Його живі,
їх силам зла не вдасться побороти.
Та стережіться, щоб вас хто не звів,
Бо від людей дання – то все марнота.

Тож будем досконалі у Христі
За вірою і вчинками своїми.
З Його нам Слова мудрістю рости,
У Нім перебуваючи незримо.

З ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО СОЛУНЯН

*Бо той день не настане,
аж перше прийде відступлення і виявиться
беззаконник, призначений на погибель.*

з II пос.

2:3

Господній день прийде, як тать вночі,
Неждано так, негадано, раптово.
Тож до приходу будемо готові,
Вслід за вченням Господнім ідучи.

Із вірою, що Бог й нас воскресить,
І кожному воздається згідно віри.
Живімо ж в правді та любові щирій,
Щоб після смерті тіла в душі жить.

Бо лиш на тих не зверне Бог Свій гнів,
Хто до кінця з Ісусом завше буде,
Аж до того обіцяного суду,
Та бійтеся, аби вас хто не звів.

Бо будуть перед з'явленням Христа
Оманливі божки і лжепророки:
На тлін вони, не вірте їм нітрохи –
Лиш нестійкий у вірі їх віта.

Та піде на загибель він в ті дні,
А ви подбайте про життя небесне,
Живіть для неба на землі цій чесно –
Лише таке багатство там в ціні.

З ПОСЛАННЯ ДО ЄВРЕЇВ СВ. АП. ПАВЛА

*Отож, мавши великого Первосвященника,
що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого,
тримаймося ісповідання нашого.*

4:14

Він, мавши чин Мелхиседека,
Первосвященик із небес,
Не побоявшись небезпеки,
На себе взяв тягар наш ввесь.

Тягар гріхів ще із Адама,
Що, перемножившись у нас,
Зміг розлучити Бога з нами,
Суть, на невизначений час.

Тож Він Себе й приніс у жертву,
В Своїй крові наш гріх омив
Й, здолавши смерть Своєю смертю,
Отця із людом примири́в.

Тому Він й вищий за Мойсея
Й покірні ангели Йому.
Син Божий з кореня Юдеїв,
Чому ж не вірите, чому?!

Хто топчуть, кажете, Закони
При свідках, в муках ті помруть,
В крові ж Ісуса ті потонуть,
Хто з неї роблять каламуть.

Але отим, хто щиро вірять,
Від Господа їм благодать,
Та хоч любов Його безмірна,
Однак Він може й покарати

Чи за непослух, чи переступ,
Як зазвичайно у сім'ї,
Де сина строгістю лиш пестять,
Щоб знав обов'язки свої.

Тож будьмо вірними синами
Живого Бога і Отця,
І Дух Господній буде з нами,
І в Нім не буде й нам кінця!

В СОБОРНОГО ПОСЛАННЯ СВ. АП. ЯКОВА

*Блаженна людина, що витерпить пробу,
бо будиши випробувана, дістане вінець життя,
якого Господь обіцяв тим, хто любить Його*

1:12

Ви в Господа без сумніву просіть
На добрий чин, і буде вам те дане,
Але не на лихе та на погане,
Бо вам воно верне в якусь-то мить.

Жадобою нас Бог не спокуша:
Неправда, гнів, підлота... – від людини.
Від себе хто гидоти ті відкине,
В тім просвітліє Господом душа.

Багатство справжнє в Божій вірі єсть –
Є з виду бідні, та в душі багаті.
Тож ми повинні людям віддавати
За вірою, що в них, і шану й честь.

Хай нашу віру бачать з добрих діл,
Без добрих діл же наша віра – мертва,
Неначе слово в пам'яті зітерте,
А чи орел, що полишився крил.

В гнuzді тримайте, браття, й свій язик,
Не дозволяйте йому розпалитись;
Чи є що небезпечніше у світі
Від брехунів, обмовців і злорік.

Від них же безлад, сварка і війна.,
Тож будьмо ми у слові досконалі.
До тих, що справді Господа впізнали,
Його правдивий голос долина.

Він вчитель і взірець довготерпінь,
Незламності у вірі і стражданні,
Тож Він і став для смерті нездоланим,
Живий в живому Слові – Божий Син!

**ІЗ СОБОРНИХ ПОСЛАНЬ
СВ. АП. ПЕТРА**

*Бо час уже суд розпочати від Божого дому,
а коли він почнеться перше з нас,
то який кінець тим, хто противиться
Божій Євангелії?*

*I пос.
4:7*

Господній День, мов тать, прибуде
Раптово – й затремтить земля.
В побожності ж чекаймо суду,
Що наближається здаля.

Чиніть же все для душ спасіння;
В любові, в злагоді живіть.
Потреба щоб, а не повинність
У вас була в цім кожну мить.

В молитві, вірі, добрих вчинках
Хай стріне вас година та,
Щоб справді бути Господнім вжинком,
Живім стражданнями Христа.

Не хоче ж Бог, щоб хтось загинув,
А лиш покався в гріхах
В ім'я Отця, Свят Духа й Сина.
Тож маймо перед Богом страх!

Позбудьмось нечистот тілесних,
Понизим “я” своє в собі,
Щоб в чистоті душі воскреснуть
В новій обіцяній добі.

**ІЗ СОБОРНИХ ПОСЛАНЬ
СВ. АП. ІВАНА**

*А хто дотримує Його слово,
у тому Божа любов справді вдосконалилась.
Із того ми пізнаємо, що в Нім пробуваємо.*

*І пос.
2:5*

У Бога темряви нема,
Він – Світло, і хто в Нім, той світлий
У Його правді, у молитві,
В любові, котра й нас трима ...
У Бога ж темряви нема.

Тож пробуваймо завше в Нім,
Покірні будьмо Його волі, –
Він Сам нікого не неволить,
Один же одного любім,
Перебуваючи у Нім.
Лиш так уникаємо гріха
І утвердим вчення Христове.
Ми й захистить Його готові,
Зла сила нас не застраха,
Лиш так уникаємо гріха.

Здолає віра грішний світ,
Ту гидь, що чиниться у світі,
Христовим праведством зігріті,
Своїх ми ближніх станем гріть.
Здола так віра наша світ.

**ІЗ СОБОРНОГО ПОСЛАННЯ
СВ. АП. ЮДИ**

*А ви, улюблені, будуйте себе
найсвятішою вашою вірою,
моліться у Дусі Святій,
бережіть самих себе у Божій любові і
чекайте милості Господа нашого Ісуса Христа
для вічного життя.*

1:20-21

Благаю вас, брати мої,
У нашій вірі будьте ревні,
Не гайте часу надаремне,
Коли духовні йдуть бої
Пробуджуйтесь, брати мої.

Вставайте словом проти тих,
Що крадькома до вас приходять
Й Христа порочать при нагоді,
Впадаючи безпутством в гріх.
Понищіть Божим Словом злих.

Не в Божій милості ж такі
Й содомне буде тим сновидам,
Від них не лишиться і сліду, –
Відвіються, мов остюки, –
Господь не милує таких.

Тяжка безбожних участь жде,
Ви ж не судіть – їх Бог засудить,
А ви чиніть добро повсюдно –
Злу ж не сховатися ніде.
Тяжка безбожних участь жде.

ДРУГЕ ПРИШЕСТЯ

Н. 3.

Об. ів. 14:1-20

Вершини гір впокоряться долинам,
Долини до верхів'я доростуть
І Слово Боже прийде в Божім Сині,
Щоб вибраним відкрити життєву суть.

Спитає ж Він, хто був із нас у Ньому,
А не крутивсь, мов лицемірний лис,
Хто спраглих напоїв, зігрів їх вдома,
З голодним хто окрайцем поділивсь.

І буде суд не лживий наш – а правий,
І кожному воздається за діла,
Заради нас гряде Христос у славі,
Рятуючи нам душі і тіла.

НОВИЙ ЄРУСАЛИМ – НЕВІСТА АГНЦЯ

Н. 3.

Об. Ів. 21:1-27, 22:1-5

Гряди ж бо, Господи, гряди
У сяйві світла, сили й слави,
Ти ж переміг цей рід лукавий
І навіть стер його сліди –
Гряди ж бо, Господи, й суди!

На Твій чекаєм правий суд,
На голос Твій з Твого престолу,
Бог Правди, Істини, Бог Волі,
Що змив людський гріховний бруд,
Ти з праведними вічно ж будь!

Хай святяться нові в Тобі
Земля і небеса грядущі.
Тобою створене - все суще;
Блаженні, хто твої хліби
Скуштують у новій добі.

Ти - Альфа і Омега - Ти,
Даруючий живу ю воду.
Ти Сину Йсусу в нагороду
Віддав цей світ, щоб освятити
Його Він іменем святим!

У сяйві променів Твоїх
Новий Єрусалим із Неба
Зійшов на землю, й спів хвалебний
Почувсь із вуст народів всіх,
До котрих не торкнеться гріх.

Невіста Агнца - місто те,
В нім джерело води живої,
І над пречистою рікою
Там дерево життя росте, -
Як Садівник його, - святе.

Його і листя, і плоди -
На uzдоровлення народів
Промініть ся лице Господнє.
Його цілую я сліди
Гряди ж бо, Господи, гряди!!!

**БУДЬТЕ ЧУЙНІ,
ЧАС БО БЛИЗЬКИЙ**

Н. 3.

Об. ів. 22: 6-21

Неправедний хай чинить неправдиве,
Поганець опоганюється хай,
А праведний у праведстві щасливий –
На його ж ниві достига врожай.

І час збирання вже не за горами,
І кожному заплата за діла,
Відкрита навстіж до приходу брама –
Ось Він гряде – аж сяйво від крила.

Початок і Кінець, Я – Перший і Останній,
Я в Синові явив лице Своє,
Блаженні – чисті, бо Всевишнім знані,
Їм дерево життя плоди дає.

Дух пролунав і, сповнився хто духом,
Відлунює:
Прийди! Прийди! Прийди!
И тим, хто Тебе у повсякчасі слуха
З ріки живої дай ковток води.

Той, хто свідкує, вам оце говорить:
– Так! Незабаром прийде Він до нас.
Прийди ж, Ісусе, ждем Тебе в покорі –
Настав Твій Судний Переможний час!

В МОЙСЕЇ БУВШИ

*І сказав Бог Мойсееві: “Я Той, що є”
і сказав: “Отак скажеш Ізраєлевим
синам: Суций послав мене до вас”.*

С. 3. Кн. Вихід

3:14

Я не семіт, тим більш не іудей,
Кров праслов'янська у мені нуртує,
Та в генах ожива пророк Мойсей,
Я з ним тепер у всім, по всім – не всує.

До нас обох наш Бог заговорив
Із вогнища своїм вогненным словом –
Карпати затремтіли і Хорив
Від слави й міці грізного Єгови:

- Веди народ свій, годі скніть в рабах,
У бій веди крізь бурі і незгоди,
Із вами Я, долайте власний страх,
Свобода – краща в світі нагорода.
Але її не купите за так,
Ніхто й не подарує, й не позичить...
Мойсей повів – Пророк же як-не-як,
А я своєму дивлюся лиш у вічі.

На місці витупцьовує в багні,
Бо від ярма вросла у землю шия.
Така судилась доля з давнини
Від клятого Петра чи ж, пак, Батия.

І твій народ, Мойсею, ой не мед,
Недарма ж перші ти побив скрижалі,
Однако ж бо пішов-таки вперед,
А мій в багнюці топчеться і далі.

Хитає від Нью-Йорка до Москви
Своїм хвостом чи, себто, головою,
Немає батога, щоб заспокоїть,
Та справжньої крутої голови.

Щоб лоба від багнюки підняла
Та й повела своїм шляхом одначе...
З любові так кажу, а не зо зла,
В Мойсеї бувши, я такого бачу.

ВІРА, БІЛЬ І ЗАСТОРОГА

*Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх
і сказав: "На сидінні Мойсеєвим усілися
книжники й фарисеї.*

*Тож усе, що вони скажуть, робіть і виконуйте,
та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять
вони – та не роблять так! ..."*

Н. З.

Мт 23:1 – 3

Тремтять, тремтять новітні фарисеї,
У двері стука судний Божий час.
Його ви не підкупите елеєм,
Як це робили у миру не раз.

Чини на мислі та забгання різні,
Та почесні, та влада, що ж іще...
Пишноту вашу сам Ісус понизить
І ваші жала в пеклі припече.

Зміїний роде, роде лицемірів,
Що й словом Божим чините лихе,
І сієте у вірі недовіру,
Хіба ж бо вас учено на таке?!

Вам сіять мир би в душах християнських,
Любов, та милосердя, каяття,
Та відданості Богу до останку,
Земного не шкодуючи життя.

А ви святе з земним змішали брудом –
Політиці – найгіршій із повій,
Що варта лиш огиди та огуди,
Вклоняєтеся їй молитесь їй.

Ой схаменіться ж, перші і останні,
Один одному прогріхи простіть.
В Господньому ми всі випробуванні –
Лиш всепрощенням посвітліша світ.

Та ще любов'ю, Божою любов'ю,
Тією, що у всім їй понад усе...
Простіть їй мене, що прогнівивсь у слові,
Та хто ж за мене хрест мій понесе?!

БОГ З ТИМИ, ХТО В НІМ

*Бо пророцтва ніколи не було
з волі людської, а звіщали його
святі Божі мужі, проваджені
Духом Святим.*

*11 соб. пос. св. ап. Петра
1:21*

Я камінь, що від болю не сп'янів,
Не вмер, лиш почорнішав від отрути.
Не куплені за тридцять інвалютних
Душі моєї і любов, і гнів.

Як добре, що не має камінь сліз.
Розіб'юсь вдруз й межичі неситим –
Допоки ж вам на горі вбогих грітись
І повзати по беззаконню скрізь.

Народе мій, за тебе я молюсь,
Аби лихі твій дух не вкам'янили
Й не підвели лукавством до могили,
Щоб нишком поховать в ній без жалю.

Я камінь, та жива моя душа,
І всім єством я чую голос Божий:
– Народ терпінням лихо перемаже...
Без милості ж нас Бог не полиша.

ХРИСТІЯНИ

Понижені, але не ниці,
Покривджені, але не мстим,
Ми будівничі на землі цій,
Що зводять до небес мости.

Крізь терни зверхності й огуди.
Всім серцем віддані Христу,
Підносимо й довіку будем
Підносити істину просту:

У Бозі – ближнього любити
І родовід свій шанувати,
В пільмі зневіри бути світом
Й женцями правди в сіножать...

І попри суєти людської
Хвалити Господа за те,
Що Він життям Своїм, Собою
Скупив наш гріх в Ім'я святе.

Віддав Себе Сам на поталу
Заради нашого життя...
Йому й судить, які ж ми стали,
Й чи щирі наші каяття.

Від берега якого й до якого,
Яким шляхом і по яким шляху..
У перворіднім купані гріху,
З нас кожен йде по-своєму до Бога.

Мов спрагли до живої прохолоди;
Криниці тої, що немає дна.
І поодинці, й цілі племена,
У єдності йдуть нації й народи.
Але не всі живий пригублять трунок,
А лише ті, що в час випробувань
Не перейшли дозволеного грань,
Не осквернили Божий подарунок –

Оте животворяще справді Слово,
Що в Синові Його явило суть.
І тільки ті, що за Христом ідуть,
В собі відчують Істину Любові.

Наснаги, віри і довготерпіння
Я прагну і народу, і собі,
Щоб у грядущій, у новій добі
З нас кожен зміг відчуть свою нетлінність.

ВІД БСЯЯННЯ – ДО КЛЯТТЯ

НАВІШЕННЯ ЮДИ ТА ЄРУСАЛИМУ

С. 3.

Іс. 29: 1-24

Колись Давид таборував
В безпечному отому місті.
Його ж з усіх боків потисну
І кину у кільце заграв.

Понижу, в землю затопчу,
Та й ворогів покрию пилом,
Насильників його осилю
Й віддам огненному мечу.

Господь навіда люд увесь
Великим шумом, трусом, громом,
Й народи, що воюють, зломить
Видінням дивним із небес:

Бо станеться – неначе в сні
Всі будуть, хто воює в місті –
Їх очманіння буде їсти,
В якомусь будуть дурмані.

Все будуть бачить навпаки
І слухать будуть, та не чути –
Господь Своім їх Духом спута
Покаже силу всім взнаки.

Та і народу своєму
На дасть Він Книгу прочитати,
Тому, що цей народ заклятий, –
Не служить всім єством Йому.

Тому із цим народом Я
Також вчиню предивний вчинок –
Їх мудрість мудреців загине
Й померкне розуму зоря.

І горе буде тим своє,
Що злий в собі ховають задум.
Вони ж самі себе окрадуть,
Бо зна Господь, що в кожному є.

Чи глина вкаже гончару,
Що має з неї він зліпити,
Чи може майстром щось відлите
З творцем своїм ставать на прю?!

Тож у той день Я і вчиню, –
Глухий слова почує з книги,
Кульгаве стане навіть бігать,
Сліпий побачить далину.

Понищу кривдників землі,
Насильник зникне і насмішник,
Убогих радістю потішу,
В сумирних стану на чолі.

Й освятять всі Моє Ім'я,
Й дітей своїх побачить Яків,
Й не буде вже пораз ніяких,
Бо з праведними буду Я.

ПРОРОЦТВО НА ГОГА

С. 3.

Єз. 33: 1-23

Послухай, Гогу, княже Рошу,
Машеху, а також Тувалу,
Куш, Пут, Парас, Гомер зухвалий –
На вас вдягну зі зброї ношу.

По днях далеких Я націлю
Вас на Ізраїлеві гори
Зі злими думами, щоб скоро
Народ пограбувать Мій вміло.

Там покажу Свою вам святість:
Коли в Мене увійде ревність,
Вчиню Я трус такий буремний,
Що зникне живності багато.

Тоді усі Мене впізнають.
По правді ж буду всіх судити.
Від сірки змеркне світло в світі –
Так Я неправедних скараю...

ЗНИЩЕННЯ ГОГА Й МАГОГА

Єз 39: 1-29

Господь, наш Бог ще каже так:
- Тремтіть же Гогу та Магогу.
Не ваші ж бо - Мої дороги,
У всім не ваш - Мій лише знак.

В ногах Ізраїлевих гір
Із ваших рук Я виб'ю луки.
Загинуть всі в пекельних муках,
Безпечні навіть до цих пір.

Не дам зневажити Себе
Й Мого народу Мій останок.
Сім літ вогонь палить він стане,
З тієї зброї, що згребе.

В Ізраїлі Я буду жать
Велике Гога многолюдство,
Кісток в довкіллі буде густо,
Дам їх сім місяців ховать.

Та долю Якову верну
І змилююсь над позасталим,
І більше гніватись не стану.
Простивши їхню їм вину.

ЧАС КІНЦЯ

С. 3.

Дан 12: 1-13

*А від часу, коли буде припинена
стала жертва, щоб була поставлена гидота
спустошення, мине тисяча двісті й
дев'ятдесят день. Благословен той,
хто чекає і досягне до тисячі
трьохсотень тридцяти п'яти день.*

За часу князя Михаїла
Великих утисків зазна
Народ, що вірить в Божу силу
І згірклу чашу п'є до дна.

Тоді врятуються ж ті люди,
Що в Книгу вписані були:
Бог навіть з пороку розбудить,
Щоб в Ньому духом ожили.

Одні з них – на життя довічне,
А інші ж – на довічну гидь:
З нас кожен за себе посвідчить,
Лишивши власних вчинків слід.

– На все, що буде, – Божа милість, –
Муж мовив в одязі жерця, –
Сховай слова ж ці Даниїле,
Аж до далеких днів кінця.

За час, часи і за півчасу
Це має статись – бо вже Є:
Зоря твого народу згасне,
Як його ворог розіб'є.

І як припинять сталу жертву,
И спустошення постане там,
Неправедні всі будуть стерті –
їх винищить Потужний Сам.

А праведних очистить правда
Й Всевишній перетопить їх.
Іди й спочинь до днів тих славних
Ти ж оживеш по днях отих.

ДОСПІВ КІНЕЦЬ ІЗРАЇЛЯ

С. 3.

Ам. 8: 1-14

Доспів Ізраїля кінець,
Скажи ж про це йому, Амосе,
Прощать і няньчитись з ним досить,
Зітру ж його Я нанівець.

Мене ж не слухавсь Мій народ.
І тиснув бідних, й нищив вбогих,
Постійно відступавсь од Бога
Й живився із чужих незгод.

Тож Яковом Я присягнув,
Що не забуду їхніх вчинків,
В жалобі будуть їх зажинки,
Бо не відкину їх вину.

І станеться – у день отой
Вчиню опівдні сонця захід.
Всіх трус землі обійме жахом –
Суцільний буде всюди зойк.

Напередодні ж Я вчиню
На Слово Боже спрагу й голод,
Та слів не знайдуть тих ніколи –
В собі б раніш знайшли вину.

ПЕРЕСІЮ ІЗРАЇЛЯ

С. 3.

Ам. 9: 1-15

А ще Господь сказав мені,
Що не втече від кар безбожник,
Він кожного ж впіймать спроможний;
І в небі, й на морському дні.

Й коли Господь наш Саваот
Землі торкнеться, й та розтане, –
Пересівать народи стане,
Найперш – Ізраїля народ:

– Все грішне вигублю з землі,
Полишу тільки, мов на спомин,
Останок Якового дому,
Тих, що у праведстві жили.

Й народи позоставлю ті,
Де кликалось Моє Імення,
И не час від часу, а щоденно
Молилися у каятті.

Народам долю поверну
Й добробут запанує в світі,
Й Ізраїль серед них розквітне,
Немов пробуджений від сну.

**ПРЯ ГОСПОДА
З НАРОДОМ СВОЇМ**

С. 3.

Мих. б: 1-16

Народе Мій, що Я тобі зробив,
Чим вимучив тебе, посвідч на Мене!
Ти ж опирався на Моє рамено,
Тебе ж із дому вивів, Я, рабів.

Від тебе небагато й пожадав, –
Із милосердям ближнього любити,
І щоби перед Богом в цьому світі
Сумирною була твоя хода

Лиш мудрий голос Господа почув
І застрахавсь, і все вчинив в покорі.
Всі ж інші криводушили на горе
Собі й своїм нащадкам досхочу.

Тож бити їх й пустошити почну:
І їсти будуть, та не будуть ситі,
І будуть голод у собі носити,
Й носитимуть в собі свою вину.

Посіють, та врожаю не пожнуть.
Не сп'ють вина зі свого винограду.
Хто до чужих божків ішов на раду,
Мого тим гніву й в часі не минуть.

ПРИЙШОВ ВОРОГ НЕЧУВАНИЙ

С. 3.

Йоїл 2: 1-11

Наблизився Господній день;
День темряви і день темноти.
Його нікому не збороти –
Ні жодному з людських племен.

Несуться коні й верхівці,
Велике військо, вельми люте,
Нездолане, в броню закуте.
Смерть сіючи в усі кінці.

Тремтить і небо перед ним,
І сонце й місяць потемніли.
Господь уклав у нього силу.
Вчинив палючим і міцним.

ПОКАЙТЕСЯ

12-27

Тому-то промовля Господь,
Покайся, люде нечестивий:
Постись, молись і вмилоставиш
Й спасу тебе Я від негод.

Північне військо віддалю
Й знов буду зі Своїм народом.
І запанує мир та згода,
І буде радість без жалю.

ОБІТНИЦЯ ДУХА СВЯТОГО

3: 1-5

Я дам ознаки по тих днях, –
Свого Я Духа виллю всюди,
Пророкувати стануть люди
Й видіння бачитимуть в снах.

Ознаки в небі й на землі
Побачать в день Мого приходу:
Стемніє сонце в небозводі,
Кров буде й дим на тому тлі.

І станеться – спасуться ті,
Що будуть кликати Боже Ймення
В Єрусалимі їх спасення,
В молитві щирій, в каятті.

СУД В ЙОСАФАТОВІЙ ДОЛИНІ

4: 1-21

Як розпорошених зберу
Й верну до Свого Краю спадок, –
Його ніхто вже не окраде,
Бо Сам Я вийду з тим на прю.

Народи скличу Я тоді
У Йосафатову долину
Й супроти них з небес прилину,
Не забарюсь, чекайте, ждіть.

За утиск Юдиних синів
Таким же чином кожен сплатить
І за себе, й за свою брата,
І навіть за своїх батьків.

Хто мислить подолать Мене
Й задумує лихе чинити,
Той те пожне й на цьому світі,
Своєї кари не мине.

Пошлю в довкілля Я серпа –
Для жнив уже дозріло жниво,
Тремтять глузливі й полохливі –
Сік із чавил вже накрапа...

Уже близький Господній день:
І сонце, й місяць вже темніють,
На Бога покладіть надію,
В громах Він й блискавках гряде.

І станеться – Єрусалим
Навіки стане за святиню
Й Господь наш буде завше з тими,
Хто був у повсякчасі з Ним.

ПОКАЯННЯ НІНЕВІТЯН

С. 3.

Йона 3 : 1-10

І як люди зібралися

Він почав промовляти:

“Рід цей – рід лукавий.

*Він ознаки шукає, та ознаки йому не дадуть,
окрім ознаки пророка Йони”.*

Н. 3.

Лук. 11: 2-9

Іди ж бо, Йоно, й передай

Мої слова ніневітянам –

Ось через сорок днів настане

І їм і місту цьому край.

Бо переповнилися злом

І їх думки і їх учинки...

Й молились ті без відпочинку, –

Й гріхи прощались багатьом.

Бо ввірували, навіть цар

Вдягнув замість плаща верети

Й піст об’явив, щоб зло зітерти:

Вельможа каявсь і бідар.

І бачив Бог те каяття,

І відвернув від них покару,

Й по днях означених не вдарив,

Й не вкоротив їм всім життя.

МИЛОСЕРДЯ ГОСПОДНЄ

4: 1-11

Та Йона ремствувать почав,
Мовляв, слова ж казав Я Божі,
Та на облудника став схожим,
Тому мене й гризе печаль.

На те Господь в спекоту дня
Зростив для Йони кущ рацини,
Щоб той сховавсь від спеки в тіні,
Та кущ той підточив черв'як.

І від великого жалю
Заплакав Йона безутішно.
На що Господь сказав:
- Облиш-ио, Скорбота марна та твоя!

Ти кущ рацини пожалів,
Над котрим ти ж і не трудився.
А в місті щиро люд молився,
То Я й простив їм їх гріхи.

І ВИЙДЕ ГОСПОДЬ НА ПРІО

С. 3

Зах. 14: 1-21

Ось день для Господа настане –
Поділене все буде Ним:
Збере народи в бій останній
Й націлить на Єрусалим.

Коли ж те місто буде взяте,
Супроти вийде Сам на прю
Й покаже міць Свою і святість,
Як захитає землю всю:

Роздвоїться гора Оливна,
Долина станеться на ній,
Не стане світла - стане зимно
Й потоне все в імлі страшній.

Збентеження тоді велике
Настане між всіма людьми:
Один одного стануть кликати
І будуть вражені в пітьмі.

І навіть Юда буде битись
В Єрусалимі на гой час.
В живих вціліє мало в світі
Від Божих праведних пораз.

Лиш Богу буде день той знаний -
И не день то буде і не ніч:
На час вечірній мла розтане
І все нечисте зникне пріч.

І станеться - з Єрусалиму
Живая потече вода.
Й Господь Сам зійде зі святими,
І царська буде то хода.

На всій землі Він зацарює,
Вцілілі вклоняться Йому...
Людські ж бо жертви - не на всує:
Хто праведний - воздасть тому.

ОЗНАКИ КІНЦЯ СВІТУ

Н. 3.

Мт. 24: 1-44

Із храму Господнього вийшов Ісус
В оточенні учнів, що храм той хвалили.
На що Він прорік, що цю дивну красу
Доценту понищить небачена сила.

А ще перед цим Він їх всіх застеріг,
Що скоро вони і Його не побачать,
Й ніхто вже до Нього не знайде доріг,
Аж доки Бог вибраним Сам не означить.

Коли ж Він сидів на Оливній горі,
Наважились учні у Нього спитати,
Як довго чекать отієї пори,
В яку неминуче повинно це статись.

Які ж бо ознаки приходу Його,
Й що статися має в кінці цього віку.
Горів в їх очах із питань тих вогонь,
Тож Він і відкривсь їм в малім і в великім:

Глядіть, щоб не звів із лукавих вас хто,
Бо декотрі з них і в Ім'я Моє прийдуть,
Й Христами назвуться, й зведуть багатьох,
Та в порошок впадуть, не полишивши й сліду.

Повстануть і царства й народ на народ,
Місцями і голод і війни настануть,
І мор, й землетруси, й багато негод –
Болючі, однак не смертельні ще рани.

На смерть і на муки за Ймення Моє
Вас будуть в народах тоді видавати.
І в людях любов беззаконня уб'є,
Й фальшивих пророків постане багато.

І ті лиш, що витерплять це до кінця,
Спасенними будуть і будуть радіти.
Й про Царство Небеснеє звістка оця
Між людом поширене буде по світу.

Тоді і настане усьому кінець, -
Почнеться спустошенням Єрусалиму,
Зруйноване все буде там нанівець
І мало вцілілих полишиться дивом.

Хто ж буде у полі, хай в дім не верта,
Тоді із Юдеї тікають хай в гори.
На жаль, неминуча година ота -
Вагітних й малят жде нечуване горе.

Постіть в каятті і моліться, щоб вас
Ні взимку цей день не спіткав, ні в суботу,
Щоб промінь надії у душах не згас,
Бо буде небачена досі скорбота.

Коли б то не вибрані, згинули б всі,
Заради ж бо них дні оті Бог укоротить.
Христи ж неправдиві прийдуть звідусіль
І чуда чинитимуть лживі пророки.

Одначе нікому не вірте з отих,
Бо з'явиться в небі знак Сина Людського -
Це час помутніння небесних світил,
Це час, що несе вам скорботи й тривогу.

Тоді заголосять земні племена
Й побачать Його вони в силі і славі
У хмарах небесних – тож будете знать,
Що Він то іде, щоб судить рід лукавий.

Про день той й годину не знає ніхто.
Крім Бога-Отця, що у всьому є сутнім.
Отож, як за Ноевих днів ставсь потоп,
Раптово це станеться й в День той майбутній.

І згідно їх вчинків, а не навмання –
Одні будуть взяті й полишені інші.
Пильнуйте і будьте готові до Дня,
Чекайте на Сина, що дав вам Всевишній.

II

С. 3.

Іс. 24:5

*Й осквернилася земля під своїми
мешканцями, бо перетупили закони,
постанову порушили, зламали вони
заповіта відвічного ...*

Чи в клітку, чи в сітку,
Чи в пекло, чи в рай ...
Із смітника в смітник –
Живи! Виживай!

Живи й не запитуй ...
Одначе, диви:
Круг нашого світу
Дзеркала криві.

Людина людині
Давно вже не брат -
Одні лиш коліна
Від лоба до п'ят.

Одне плазування,
Одна суєта.
Став знаком питання
Вже й хрест від Христа.

Збісилося плем'я,
Що зветься народ.
На Око недремне
Зле шкіриться рот.

Горлає, волає
І буцім живе,
Глядить, наче Каїн,
В люстерко криве:

І бачить себе він
Правдивим, незлим.
На голі дерева
І блискавка, й грім.

Пройнять його марне:
Собі ж він довів,
Що можна безкарно
Вбивати братів.

Молодших і старших,
І кривих, і ні.
Від страху не страшно
Вже вам і мені.

Всевидяще Око
Однак не дріма,
Жде часу, аж доки
Нас вкриє пільма.

Пільма наших вчинків,
Неправедних справ,
Де стінка на стінку,
Хай навіть хто й спав.

Де лжа і наруга,
Де заздрість і лжа,
Де гострить на друга
Друг свого ножа.

Де похіль - цариця,
Розбрат - її двір,
Мов рана ятриться
Всевидящий Зір.

От-от скреше іскру...
Наблизилась мить ...
... З бензином каністра...
Розпачливе - "Жи-и-и-ть"!

В ПРСТУБЕРАНЦЯХ ОСЯННЯ

Ісус Христос благословляє дітей. Мк 10, 13-16

ПРЄСВІТЛІНЦЯ

На окриллі, на підкрилку, на крилі.
Лиш би тільки, боронь Бог, не на мітлі.
Лиш би тільки, боронь Бог, не шкандибать,
І не повзать, й не скрадатися, мов тать.

Не багато в тебе, Господи, прошу
Лиш знічев'я б не стоптати споришу...
На окриллі, на підкрилку, па крилі –
Лиш небесно, щоб торкатися землі.

Це бажання, чи це кредо, чи це хіть?!
Ой нелегко власну душу зрозуміть.

МОЛИТВА

По життю я іду
кимсь давно вже протореним курсом
Під зорею судьби,
що проміниться дивно в мені,
До очищення йду
крізь оману земної спокуси,
Несучи у собі негаразди і болі земні.
Зоре ясна моя,
ясновидця всевладного Бога,
В сяйві світла твого
на колінах тобі я молюсь:
- Освіти й освяти
Україні полинній дорогу,
Від напастей врятуй
і врятуй від усяких спокус.
Своїм променем висвіти
помисли чорні лукавих,
Дай прозріти у слові
одуреним рідним синам.
Хай на небі й Землі
сяє Богу єдиному слава!..
Ні, не суду Його,
а Любові Всевишнього – нам!

Нарешті перейшов живу межу,
Із небуття буття розтлінне бачу,
В позаземному вимірі неначе
Понад землею сам себе воджу.

Всі кола пекла – дев'ять ачи сім,
А може, і тринадцять піді мною.
Земні аборигени гірш ізгоїв
Возводять тут удаваний свій дім.

І ріжуть тут, і убивають тут,
Розщеплюючи іклами свій атом,
Матерію свою, свою праматір,
Впиваючись напоями з отрут.

Тут заповідь Господня "Возлюби!"
Замінена похитливим бажанням,
Сорочка тут шматується остання
На ближньому, а себто й на собі...

А що вже брешуть (мало сковорід,
Й вогню замало, щоб їх розкалити)
На всіх язиках лжа снує по світу –
Налижеться ж наш язикатий рід.

Окрадачі чужих і власних душ,
Біо-хімічні, тліючі істоти,
Своєї плоті станьте ж бо супроти,
Щоб торби не лишитися і груш.

Почніть з малого, з Правди ж бо почніть,
З найменшого почніть – із милосердя,
Й пом'якша серце у Земної тверді,
Настане бо тоді щаслива мить.

І збудуться пророчії слова,
І буде Син, і буде, справді, Мати
І будуть Люди на землі, як знати –
Дух буде жить, то й буде плоть жива.

З народження ми в Когось на прищілі,
З народження нас Хтось кудись веде,
З народження
(хотіли б – не хотіли)
Насамохіть не кинуті ніде,
А кричимо ж про "вольний вітер волі",
Невільники земних принад і втіх,
Якщо ж невдача –
Винуватим Долю,
А це чи не найбільший в світі гріх.
Бо Доля – це накреслена дорога,
По котрій, як не важко, треба йти,
Бо Доля, як і все довкіл, від Бога
В земному й позаземному житті.

Вересню, зі мною не лукав:
В нас з тобою обопільна доля
Літнє сонце зимно душу коле,
Сміючись здебільшого в рукав.

Кажуть, золота у нас пора
(Золота, в посрібленій оправі),
медовичка в росяній отаві,
наче свічка в храмі, догора.

Що ж до вжинків, так-то воно так,
З-під небес все звезено в комори.
Животієм згадками про вчора,
Не забувши першоцвіт на смак.

Слава Богу, є коли згадать –
Ночі ж довгі, мов пісні собачі.
Вересню, насправді, ти неначе
Мій по крові і по духу брат...

Наче схимник на прощі,
Я за тебе молюсь
Повсякденно й всеношно,
Славна Київська Русь.

Чим ти так завинила
Перед Богом й людьми,
Що полишена сили
Вийти в світ із птьми.

Ти зборола навали
Всіх заброд-ворогів,
А свої ж потоптали
Твою кривцю і крив.

Всепрощаючий Боже,
І прости, й поможи,
Бо без тебе вже, схоже,
Нам конать на ножі.

Кров без тебе не змити
І не встати з колін,
Не світитись до світу.
А лиш кидати тінь.

Боже правий, могутній,
Глузду ж трішки нам дай,
Щоб в цій смуті й скруті
Вберегти рідний край.

Навстіж вікна і двері,
Гаманець - до гроша,
Всі рядки - на папері,
Навстіж навіть душа.

Увіходьте, молітесь,
Пийте, їжте, беріть.
У моєму ви світі
Будьте мною на мить.

Та в щедроті, одначе,
Попрошу я вас теж.
Станьте серцем гарячі,
Світ любіте без меж.

Не гендлюйте дарами,
Що вам ближні дають,
І ніколи безтямно
Не виношуйте лють.

Обніміте брат брата,
Від Адама ж ми всі!
Нум серця відкривати,
Рятуватись в красі.

Чи можемо збагнути незбагненне,
Чи неосяжне можем осягти,
Хай навіть космос перетнуть антени
І скрутять землю, наче сніп, дроти?

Хай навіть десь відчуєш пульс планети
З галактики минулих світлоліт,
Одначе чи зуміємо прозріти,
Щоб Оком Божим глянути на світ?

І в мить одну окинуть все довкола
Від Альфи до Омеги й навпаки,
Ще й запахом розкішним матіоли
Сузір'я одухмянить на віки.

Відчуть в собі гармонію природи,
В колисці первозданності побуть,
Де у минуле вдягнене сьогодні
Майбутнього відлунювало б суть?
Лише із Богом
можна це
збагнуть!

Мій нерозумний, нечестивий люд,
Чи вартий ти, щоб я тобою мучивсь,
Щоб, увінчавшись тереном колючим,
Змивав із тебе твій гріховний бруд.

Адамові нащадки навісні,
Що наплодилися на поталу світу,
Чи варті ви життя, щоб лиш віджити,
Не множачи цвіт Божої краси.

Вас не любов до ближнього зове,
А заздрощі та ще тваринна похоть.
Суджу не вас, засуджую епоху
Та дзеркало свідомості криве.

Суддя ж вам Той, що ваші всі гріхи
На Себе взяв і виніс на Голгофу.
До всіх до вас мої волають строфи:
Від лиха лихо, бо самі лихі.

Плакала сопілка в переході
Про Марічку, що шукала броду...
Плакала сопілка ще й ридала,
У серцях шукаючи проталин.

Прохожани йшли собі понуро,
Начебто не бачили й не чули
Клопотів своїх бридкі калюжі
Тож до сліз чужих байду...-байдужі.

Розпач перелитий через вінця –
Милостиня жінці чи сопілці...
Струєна, либонь, до очманіння –
Україна – що повія вільна...

Обскубли чужинці, обсмоктали
Та й своїх ще покручів чимало
Вочевидь поскубують зомлілу.
Ох, якби-то тільки ніжне тіло...

Душу ж бо – калинову сопілку.
Скільки вже ж терпіти?
Скільки...
Скільки...

Ні в що, ні звідки, в нікуди,
Без манівців, і без дороги,
Не йшов кудись, а так ходив
Аж доки не прибивсь до Бога.

День добрий, Боже, ось і я,
Твого розуму творіння,
Піщина космосу безвинна,
Що й не побачити здаля.

Із чого ж ти мене зліпив,
Свою явив землі подобу,
Ще й глузду трішки дав на пробу,
Щоб зрячим був, а не сліпим.

За це спасибі, та однак
Як важко зрячим та розумним
В краю, де все під знаком глуму,
Де совісті ціна – срібняк.

Де і в Тебе вже вознесли
Лиш на словах, а не на ділі,
Та з ближнього сорочку ділять,
Раніш крайця відняли.

О милий Боже, що єси
Тут, на землі, і там, на небі,
Якщо не вдався я у Тебе,
Ти нову глину заміси.

Випадає на трави роса
Чорносмолом гірково-тремтливим,
Й, обсипаючись попелом,
Сива
Йде до Бога Земля в небеса.

Йде наосліп, без сліз і зіниць,
Йде, сердешна, із вирваним серцем,
Крізь озонову рану, мов смертна,
Схожа на матерів-жалібниць.

- Боже правий, за що ж бо отак
мої ж діти мене розпинають?
У безмежжі твоєму, в безкраї
Далі жити і дихати як?

Бог божественно-мудро мовчить,
У мовчанні отім його Слово.
В суєті люди ще не готові
Осягти їм відпущену мить!

"Мій любий краю неповинний!

За що тебе Господь кара,

Карає тяжко?"

(Т. Шевченко "Осії. Глава XIV" Подражаніє)

Словесний смітник – це ще не держава,

Мільйонний натовп – це ще не народ.

Під колесом історії іржавим

Аж корчиться український генофонд.

До самого вже доборолись краю:

Вже б годі брату брата розпинать,

Що на сьогодні Україна має,

Окрім неправди, зди́рства і проклять?!

Здоровий глузд, культуру – на задвірки,

Бо тельбушиння всьому голова...

Закінчується савану примірка,

Та як не дивно, ненька ще жива.

Хоч за мораль в ній правлять уже гроші,

За них, мовляв, купити можна все.

Духовності ж все важча й важча ноша,

І хто її до Бога донесе?!

МОВА

Духовне я

Єства мойого суть.
Ти те, що повнить почуття і розум,
Товариш вірний у важкій дорозі,
Кохання перше, котре не забудь.

На людях я не б ю тобі чолом,
У вірності не клявсь і не клянуся,
Не піддавався тобою на спокусу
Й не виміряв тебе добром і злом.

Не розкидався тобою на пусте
Та й не жалів на щось-таки путяще.
Я не кажу, що ти за всіх найкраща,
Ріднішої не знаю ж я проте.

Цькують тебе – я твій-бо захисник,
Та не терплю, коли цькують тобою.
Ми ходимо допоки що в ізгоях
В своєму краї не один вже вік.

Заясенів промінчик, дай-но Бог,
Щоби його лукаві не згасили.
У вірі та терпінні наша сила,
Порозумінням б нам – не перемог.

Бо не шукать ми йдемо ворогів,
А поле мирним житом засівати.
Благословляє нас Вкраїна-мати,
Правдиве слово давши на засів.

Світла симфонія теплого літа – Жито!
Виплеск моєї до світу любові – Слово!
Так я люблю,
Я ще не зледенівсь,
Ще не засніжив душу
Білим сумом,
Достиглих зерен
Ще пульсує струмінь,
Наповнюючи суттю
Плинність днів.
І скільки б не відпущено мені,
Наповню їх до світу
Небайдужжям
І в Бога попрохаю бути дужим,
Щоб негаразди подолать земні.
Світла симфонія теплого літа – Жито!
Виплеск моєї до світу любові – Слово!

СИМВОЛИ НАШОЇ ВІРИ

Вірю в єдиного Бога-отця,
В бачене вірю і в те, що не бачу;
Всесвіт не був би без Божих освячень,
Неба й землі не було б без Творця.

Вірю у Господа Ісуса Христа,
В єдинорідного Божого сина,
Що від Отця з предковічності злинув –
Світло від Світла ця єдність свята.

Злинув заради спасіння людей
Духом Святим, і в Пречистої Діви
Він народився і світ ощасливив –
Чисте проміння від Нього іде.

Взяв на Себе тяжкі наші гріхи,
Та розіп'яли Його при Пілаті,
Він і вмираючи не винуватив
Люд, що творив свої вчинки лихі.

Третього дня Він із мертвих воскрес,
В небо зійшов – до любові крізь муки.
Там ув Отця сів по праву Він руку,
В часі ж судить нас гряде із небес.

Царствію Його не буде кінця –
Він же в Отцеві і в Дусі Святому.
Церква Соборна нас впевнює в тому,
Що в триєднанні є святість вінця.

В хрищенні й сповіді – віра моя,
Вірю я в мертвих близьке воскресіння,
В нову добу і в майбутнє спасіння –
Віра в Христа мені сонцем сія!

Я не прошу багато літ життя
І не прошу тих літ укоротити:
Дай, Господи, їх стільки, щоб в цім світі
Я задум Божий вволив до кінця.

Щоб воля та, що зріє у мені,
Лиш Божій упокорювалась волі,
Щоб я собою не пишавсь ніколи
І не зважав на пристрасті земні.

Щоб звабне баговиння тих спокус,
Що кожному лукавий уготовив,
Не засмоктало справжньої любові,
За вразливість, якої я боюсь.

Боюсь за те, що тиха й мовчазна,
Й не лізе притьмом кожному у вічі,
А лише совість час від часу кличе,
Коли буває задріма вона.

Отож і будить вбогим помогти,
До бід людських не лишитись байдужим,
Але найголовніше бути мужнім,
Щоб з Правдою гіркою бути на "ти".

Я лише форма, той живий посуд,
Що сотворив Господь собі во славу
Й судить мене Він лише має право,
Бо лише Його справедливий суд.

І сутність і чуттєвість, що в мені,
З народження даровані теж Богом
Із багажем гріховного й святого,
Що полишили пращури земні.

Тож як данням я тим розпоряджусь,
У власних вчинках як я перемножусь,
Тим й зароблю правдивий присуд Божий
За праведність, байдужжя, чи за лжу.

Тому-то я свої забгання й хіть
Підтоптую під ноги Божій волі,
Хоч інколи і важко це до болю, –
По-іншому однак не можу жити.

*Світлій пам'яті
Серафима Саровського*

Всі помисли мої й діла,
Мою потугу і наснагу
Чекають вже небесні ваги
Із шальками добра і зла.
На них до крихти покладуть
Мої набутки, їх поважать –
Небесна Правда там й покаже
Мого життя земного суть, –
Що ближнім на землі чинив
І чи творив в ім'я Ісуса,
Чи жив у Дусі, чи в задусі
Й чи не проспав сівби і жнив?
І чи моливсь за рід наш весь,
Що вигнаним за гріх був з раю, –
Лиш в каятті надію ж маєм
На милосердя із небес
Того, хто буде нас судить,
В Нім влада ж від Отця повсюдно:
В чім стріне нас Він, в тім й засудить –
Тож вчёмось ближнього любити.

*«Бог є Дух, і ті,
що Йому вклоняються,
Повинні в душі та в правді
вклонятись»*

Євг. від Св. Івана 4:24

Сповна тут відчуваю благодать
На цьому первозданному узліссі:
В траві, в мурасі, у пташиній пісні
Десницю Божу зміг я розпізнати.

Тут ні турбот дурних, ні суєти,
Гармонія в живій клітинці кожній:
Вітрець лиш павутинку потривожив,
Яку Творець, як все тут, освятив.

А головне – нема людських спокус,
Одна лише в душі моя спокуса –
Творцеві поклонитися у душі
І попросити за Україну-Русь.

За люд наш недолугий попросить
(Який не є, та це ж моя кровинка).
Прости ж бо тим, хто кається, провини,
Якщо ще можна з милості простить.

Та очі нерозумним нам відкрий,
Щоби Тебе в росинці ми пізнали
І не були, неначе ті вандалі,
Що нищать у жадобі задум Твій.

Клекоче хор стурбованих лелек –
До вирію ж летіть їм після Спаса.
Святкове сонце, мов із медом глек,
Освячує з корівками підпасич.

Священнодійство у ранковий час
У світлім храмі росяного лугу,
Де сам Господь іде з небес до нас,
Як оберіг від всякої наруги.

Самого небозводу синій дзвін
Творцю всього живущого осанить.
Аж зупинивсь на хвильку часоплин
У мить земно-космічного єднання...

Підвладне ж все
Любові,
суть
Коханню.

Предивна Божа благодать
З небес довкілля все вінчує
Натомість чути ж "Алілуя!.."
На честь Того, Хто міг це дати.
Хвала Єдиному Творцю
За дні весняні і зимові,
За літо, осінь, що з любов'ю
Несуть собою мить оцю,
Мить неповторності з буття,
Що в споконвічній коловерті,
Де й, справді, не існує смерті,
А тільки безліч форм життя.

Душа сьогодні розкошує,
Впилася почутім душа,
Примарне майбуття малює,
А за душею ж ні гроша.

А їй байдуже, – боса, гола,
Голодна в холоді й співа,
Та ще й регочеться з недолі,
Мовляв, а я ж таки жива!

Вінець терновий і тернистий світ.
Тернистий шлях й тернисте слово.
Господь Собі і нам вготовив,
Щоб ми у Нім змогли прозріть.

Подібні до робочих бджіл.
Пилок збираєм з Його квіту
Й, любов'ю Божою зігріті,
Не пошкодуймо власних сил,

Щоб, справді, медоносний збір
Був людству щедрим і поживним,
Щоб кожен в слові став щасливим
Й любов'ю просвітлішав зір.

Вщерть наповнений, по вінця
Я любов'ю до землі,
Бачу Всесвіт у росинці.
Бачу велич і в малім.

Відчуваю пульс Галактик,
Навіть їх серцебиття:
Біоритми, біотакти
Те, що просто ззем – життя.
Відчуваю Божу милість,
Що Собою живить все.
Це ж Його небесна сила
Й нас у Просторі несе.

В цій одвічній коловерті
Переходим в щось нове,
Бо немає в Бога смерті,
Все, що в Нім, то все – живе!

Поза часом в просторі як є
Дні пливуть невпинними струмками
І впадають в невідь разом з нами,
Звідки кожен п'є життя своє.

Суцього відвічна коловерті,
Де нема поняття навіть смерті.
Всесвіту Божественна відвертість
Мудрістю наповнена ущерть.

Кожен атом чи нейрон, чи ген
Має власну нішу чи орбіту,
В єдності несуть собою світло.
Щоб ставало видко все, як вдень.

Форм нових шука єдиний зміст.
Що вінча собою Божу славу.
Все в докільлі та й докільля навіть
Це з розчини Божої заміс.

Він поза простором і часом
Бо Сам Він – Простір є і Час.
Він – Світло, що повік не гасне
Й хто в Нім – ніхто ще не погас.

Він руха все, бо Сам Він в русі:
Наш Вседержитель і Творець.
Отець і Син в Святому Дусі,
Першопочаток і Кінець.

Своїм єством Він все формує,
Себе в докільлі роздає,
І не на марне, не на всує,
Бо все Йому ж верта як є.

Його у всьому воля й задум,
Ним подароване ж буття.
Без Бога всі ми безпорадні
І прокляті без прокляття.

У якому б не бути нам світі,
До яких не летіти б зірок,
Все наге перед Ним і відкрите
Кожна думка, що в нас, кожен крок.

Тож облишмо всезнайства гординю,
Бо дається від Бога нам те,
Щоб до Нього у вірі долинуть
Й осягнуть Його Ймення святе.

Й горе тим, що не можуть відчутти
Його волі, що в кожному із нас.
Так й протопчуться на перепутті,
В бездуховний впадаючи сказ.

Як не крути, а визнать мушу,
Розкривши свій в собі секрет,
Десь в глибині готую душу
В незвіданий допоки лет.

Важкі набутки із собою
Таки їй доведеться взять,
Бо не одне добро лиш коїв, –
На ній гріхів моїх печать:

Когось знічев'я десь образив,
В оману десь когось завів.
Чи й сам себе довів до сказу
І відцурався власних слів.

Всього було... Молюсь і каюсь,
Й чиню, щоб більше не було,
Щоб у мені олюднів Каїн
Й зміцніло Авеля крило.

Щоби душа моя щемлива
В покуті йшла на Божий суд.
Я на землі плекаю жниво,
Ось тільки чи достатній труд.

Світ зітканий із поетичних рим,
Гармонія довкіл у всім панує:
В росинці Всесвіт сам себе вінчує,
Бо Дух Господній пломенить у цім.

І лиш людина на святій землі,
Мов навіжена у своїй гордині,
І від того з народження вже гине,
Та не зважа на власні вчинки злі.

Планету обпаплюживши свою,
Засмічує уже космічні далі,
Та і цього вдається їй замало
Самого Бога виклика на прю.

Вгамуйсь, людино, ти лиш поріхня,
Оживлена на мить Господнім Духом.
Ні бачить не навчилася, ні слухать
Того, Кому підніжок ця земля.

НАГОДЕ МІЙ – МОЯ КРОВИШКА (ЦИКЛ)

I

Такі вже ми, напевне від природи,
Така вже в нас розпроклятуща суть,
Кому не дїнь, усі нас при нагоді
З погордою зневажливо товчуть.

А ми мовчим та підставляєм шию.
Ще ї голову, (якщо вона в нас є),
Згинаємось, бо це ми добре вмієм.
Та вболіваєм – кожен за своє.

Слова правдиві ставимо під сумнів.
Тому що можновладці так велять.
І ти, Тарасе, бачу призадумавсь,
В граніті почорнівши від проклять.

А я уже, їй-бо, ї не проклинаю,
(Що ж як холуйство ї рабство у крові).
У ріднім краї гноблені до краю,
Та ще ї кричим, що ми, либонь, живі.

Але в житті однак буває мертвим
Народ чи збрід, що не встає з колін,
Які уже аж до кісток протерті,
Так і повзем за кимось навздогін...

... Твій біль в мені, бо я ж твоя кровинка,
Клітиночка жива – не самоїд.
Не куплений й не проданий на ринку,
А той, що переходить з роду в рід.

То як же бути далі нам, народе?!
З надією на Бога піднімайсь,
З байдужжя прокидайся вже сьогодні.
Сам з мертвих оживай і оживи свій край.

II

В мені всякчасно так щемить душа,
Так боляче мені і так важезно,
А чи не замінить її протезом:
Він хоч скрипить, та жить не заважа.

Мільйони ж спротезованих довкіль
Поскрипують собі отим байдужжям.
Та тілеса викупують в калюжах –
Не мучить їх ні совість, а ні біль...

- Бач, що надумав, скажеш отаке, –
Й мене ще більше в саме серце коле,
Дивись, мовляв, на українську долю,
На свій народ й життя його гірке.

Такого ж не було і по війні:
Занепад та розруха та гендлярство.
Ну чом тобі не сатанинське царство.
Що не присниться і в страшному сні.

Лиш на олімпі купка шахраїв,
Що аж лосняться від людського лиха:
Жирийте та жируйте, доки тихо,
Та поки вас ваш батечко пригрів.

Не суд людський, а Божий прийде суд,
Не так і довго вже його чекати:
За все заплатять нелюди прокляті,
А поки що їм весело отут.

III

Немов ягня те на закланні,
Отак народ убогий мій.
Перетерпи..., бодай востанне
Із тебе роблять перегній.

Віками жалили, як змії,
Тебе і турки, й татарва,
Тевтони, ляхи... та й Росія,
А ти, неначе ще жива.

Тепер свої, ті, що при владі,
В законі злодії оті,
Яким вже не звикать до зради,
Бо то ж їх матір у житті.

Все замішали на омані,
На здирстві (навіть з жебраків).
Не так чужі – свої поганяють
Вже не світлицю – темний хлів,

В якому топчеться худоба,
Що мала б вже народом стать.
Не знаю витримаєш пробу,
Чи здичавієш від проклять.

IV

За всі народи я молюсь.
Єдиним сонцем всі ж зігріті,
Одного Бога всі ми діти,
Однак найбільш прошу за Русь.

Прокинсь, оговтайсь, подивись
Й побач, хто світом заправляє,
Й хто хоче, щоби в нашім краї
Чинилось гірше ніж колись.

Вкраїни милої сини,
Сини Росії й Білорусі,
Допоки житимем в задусі,
В страшних обіймах сатани.

Допоки наш здоровий глузд
Труїти будуть наші чвари.
Самі ж себе кладем на мари,
Серця й ті дробимо на друз.

Відкиньмо ж те амбітне "я"
Згадаймо ми ж таки слов'яни,
Ще й православні християни
І Русь – єдине в нас ім'я.

V

Прийди мій, Боже, й подивись
Та й запалися від страждання
Твоїх рабів, що у чеканні
На Твій прихід, зоріють ввись.

Невже забув, ба ні, – грядеш
В Своєму гніві, силі й славі,
Щоб покарати цей рід лукавий,
Що в звірствах вже не має меж.

Жадоба, ненависть, обман,
Перелюб, заздрість правлять світом.
Сліпцям був час уже ж прозріти,
Хто ж як прозрів із нас – поглянь!

P.S.

СЗ. Іс 46: 12-13

Почуйте Мене, твердосерді,
далекі від справедливості:
Я Свою справедливість наблизив, –
вона недалеко, ...

VI

Усе, що с, від Бога то усе –
І ви також, поводитирі-нездари,
Що свій народ покладали вже на мари,
Ось тільки хто на цвинтар понесе?!

Америка, чи Захід, чи Сіон,
Чи мо' рідня з сусідньої Росії,
Що з горя ближніх гак як ми радіє,
Та ходить гордо, хоч і на поклон.

А ми уже і не встаєм з колін.
Так легше п'ятки панству цілувати...
Та все кричим:
- Не вмерла наша мати,
Хоча від неї сновига лиш тінь.

На світ вже ж не народжує дітей,
Бо нічим отих діток годувати,
Понаплодилось упирів багато.
Що ї кривцю висисають із грудей.

Хвала ж вам, можновладці, на віки,
Хай обмина хоч вас лиха година.
Точіть із упирями кров з невинних
Ї слізьми їх похмеляйтесь залюбки.

А нам вже не звикатись до незгод,
Мовчим, ввібравши голову у плечі,
Чекаючи, а мо' прийдуть Предтечі
Щоб нагадать, що ми ж гаки народ...

Ось так нас випробовує Господь!..

VII

А мій народ із місця ані руш
Лобами в землю вперсь отетеріло
Без мислі, що вже вирита могила
Йому ї не для народжених ще душ.

Прокинся ж бо, кровиночко моя,
Згадай, що в тебе голова па плечах,
Хай оживуть в тобі твої Предтечі

І врешті зійде і твоя Зоря.

Уже й мені гукають срібні дзвони,
Мовляв, пора збиратися у путь...
Заіндив фініш клятих перегонів,
Куди на плечах всіх нас віднесуть...

Зболіле тіло знов землею стане,
А дух мій, вірю, злине до небес
У світ, допоки нами ще не знаний,
Але він в Божій іпостасі єсть...

Від Нього - все і лине все до Нього.
Суть, що мій дух в собі Йому несе:
Добро ж чи зло мого життя земного, -
Там на Суді дам відповідь за все.

Тому, щоб духом там не почорніти
Й пекельним не зайнятися вогнем,
Допоки я живу на цьому світі,
Дай, Боже, в спеку будь мені дощем.

Дай, Боже, оцю землю не образить
І всіх і вся, що в ній, і, що на ній,
Щоб стало менше всяких негараздів
І в душі, і в матерії живій.

Новий розкішний Вавилон,
Болото в кришталевих шатах,
Посмів аж до небес піднятись,
Щоб взяти й Боже у полон.

Бовван на глиняних ногах,
Де головує тельбушиння,
Набите золотом розтлінним,
Що сіє гріх в людських серцях.

Речеш, що всіх найвище ти,
Із думкою, що світом правиш,
Мовляв, на все я маю право:
Створить людину чи звести...

Одначе – вищий Божий суд:
Він вже гряде, не за горами,
Від Нього не закриєш брами,
Бо Він всього живого суть.

Від Нього й лине крізь віки
Пророче слово Даниїла,
Що царства всі Господь осилить –
Своє ж поставить на віки.

P.S.

“А за днів тих царів Небесний Бог поставить
Царство, що повік не зруйнується.
І те Царство не буде віддано іншому народові.
Він потовче і понищить всі ті царства,
а саме буде стояти на віки”.

С. 3. Дан 2:44.

С. 3.

Дн. 12:1

*І повстане того часу Михаїл, Великий той князь,
що стоїть при синах Твого народу, і буде
час утиску, якого не було від існування люду
аж до цього часу. І того часу буде врятований
з народу твого кожен, хто буде знайденим
записаним у книзі.*

Народе мій, волом довготерплячим
Тебе не дарма визнано давно:
І лоб вола, і шия теж воляча –
Якраз по ній підігнане ярмо.

Погоничі погейкують про «волес»
(Так як про “демос” в радах далебі).
І, гладячи твої реберця голі,
Везуть собі все на твоїм горбі.

А ти мовчиш, уже й не ремигаєш,
Бо що твоє напівголодне “Му...”
Нагодували закордонним раєм
Крізь куці вуха голову німу.

Німуї і далі та диви з-під лоба,
Як ті, в законі, з тебе точать кров,
Бо для багатих ти як є – худоба:
В новім минуле повертає знов.

Мій добрий люде, скинь волячу шкіру,
Себе ж таки людиною яви.
Гріх завеликий кликати до сокири,
Як далі животіть, ти сам диви.

Одна порада – покладись на Бога,
Не спокушайся злом, перетерпи...
Тобі й важка хоч випала дорога,
Та славу скласти Господу – тобі!

Так, ненавидячи, люблю
Тебе, народ мій недолугий,
Пошитий у довічні слуги
Не Вашингтону, так Кремлю.

Клену й молюся за тебе,
Прозрій й нарешті роздивися,
Хто возсіда у владних кріслах
Й під них кістки твої гребе.

Хто підкупля тебе за гріш,
Щоб розпродати з аукціону,
А ти мовчиш чи "біса гониш",
Щоб в яму кинули скоріш.

І доки будеш ти терпіть
Тих, хто вважа тебе за бидло,
Диви, бо й сам собі обриднеш
Та й пропадеш в якусь-то мить...

*І сказав я йому: "Мій пане, ти знаєш!"
Він же мені відповів:
"Це ті, що прийшли від великого горя
і випрали одіж своєю та вибілили її
в крові Агнця..."*

Н. З. Ів 7:14.

Душа моя та й сам я зовні в чорнім,
На головешку весь перегорів,
В мені моя потворна неповторність
Без будь-яких (крім чорних) кольорів.

В квадраті чорнім чи у чорнім кубі,
Спресований тим, що зовем життям,
Я вже й забув, що теж колись голубив
Цей світ, що був хоч трішки з білих плям.

Тепер же він, стемнілий від мерзоти,
Від вселюдських наземних нечистот,
Весь спохмурнів і врешті став супроти
Й натомість жита висіва осот.

Мій час настав цю чорну випрать одіж
І в крові Агнця вибілить її.
Й гріхи людські спокутуватимуть сьогодні
А з ними, власне, і топтатимуть свої...

З ГІРКОЮ ПРАВДОЮ НА ТИ

Мені б на смітник всі печалі
Та й загулять на всю губу.
В цім світі дивних аномалій
Забутися й про все забуть.

Забуть гаразди й негаразди,
Про те, чого нема й що є,
І вже не згадують ні разу
Про ваше горе та й своє:

Про те, що у країні дурнів
Доводиться нам животіть,
Де з нас сміються навіть кури
Вже більше двох десятиліть:

Такий ландшафт, така землиця,
Здається, Божа благодать,
А нами править заздрість, нищість,
Що й матір ладні вже продать.

Морочу голову: хто ж винен –
Що ми із вами отакі,
Що й досі вільні на колінах
Чужі збираєм срібняки;

Чужі думки, чужі насмішки...
І дух, і мова – все чуже...
З небес дивується Всевишній;
Невже ж оце народ, невже?!

Прогавкало життя моє і край...
Те що лишилось кинути б до біса,
Чи на суку опудалом підвісить,
Чи самурайське вигукнуть «банзай» –
Враз на меча, як воїн той, – і край...

Дурні думки, а може й, не дурні,
Як подивитись і в якому сенсі:
Як ціль – збирать на «гробові» із пенсій
Та рахувати дні, що вже на дні,
То може й не такі вони дурні.

Або чекать із іншими кінця
Гріховного цього, дурного світу,
Щоб вочевидь антихриста зустріти,
(Якого вже готують до вінця)...
Чи з'їхав люд цей з глузду до кінця?!

Куди не кинь, тупі й глухі кути:
Де Божий Дух і де Всесвітній Розум?
Не гріє день грядущий, а морозить,
Душа з Христом страждає на хресті
І щемно рве мене в глухім куті.

І в дзвони б'є цю гидь перетерпів,
В людині цій Людиною лишатись,
В золі й сльозах вибілювати шати
Й не відступать від правди ні на мить.
Але ж бо, Отче, скільки вже терпів?...

Сіра хвища латає підмерзлу до ранку грязюку,
Не спізнилася, бач, ні на день календарна зима.
В лісі дятел морзянку собраттям по духу простукав,
Навіть тим, кого поруч давно, аж від Спаса, нема.

Хай у вирії їм по-пташиному легко ікнеться,
Ну а нам вже не вперш холоднечу і в душах долать,
Та зважати на те, що нам скажуть в ізраїльськiм кнессі,
Що підкаже слов'янству покійного Янкеля зять.

Бо самі розучились запасати ще з літа дрівцята,
В своїй хаті нездатні і печі уже розтопить
(Хоч яка там своя, незалежна для дурників, хата),
В котрій треба ї мені, недоумку Господньому, жить.

Сіра хвища латає підмерзлу до ранку грязюку,
І латає мізки у промерзлій моїй голові,
Прислухаюсь, як серце собраттям морзянкою стука:
Та невже ж оце ми, недолугі, ще ї досі живі?!

Чи я кривий, а чи криві дзеркала,
Чи білий світ цей викривлений весь,
Дійшли до ручки, ну куди ж бо далі,
Достукатись хіба б що до небес?!

Та ми вже й там добряче насмітили
Непотрібом з космічних кораблів.
Розумний люд з духовністю горили
Себе вже до загибелі підвів.

З телеекранів хлопців манять хвойди,
На брата брат вигострює ножа,
На дереві райським умостилося гордо
Подібне щось до змія чи вужа.

Апофеозність повного падіння –
Адама гріх помножено сто кратно:
Пустили правду й совість попідтинню
Об'їдки від неситих підбирають.

Таке, на жаль, по всій землі, усюди,
Порочні душі обгорнула тьма,
З сузір'їв Всесвіт над лукавим людом
Вселенський хрест побожно підійма.

А ми не бачим, буцім засліпило,
Й не хрестимось, хоч вже лунає грім,
Та ще більш ревно догождаєм тілу,
Приспавши душу у куті глухим.

Ані думок путящих, ані дій,
Прострація якась, а чи байдужість...
Рогатий місяць з-під небесних вій
До мене очі не з добра примружив:

Мовляв, козаче, вже тобі гаплик,
Одгарцював своє на бистрих конях,
Тікав кудись, одначе, бач, не втік
Від клятої, з років своїх, погоні.

Без повороття забрано ясир:
Жагу кохання і рожеві мрії...
Лишились капці стоптані до дір,
Та спомини, що світять та не гріють.

Як не крути, гірчиця в цьому є,
Але ж бо в мене діти є і внуки,
І чесне ймення предків та й своє
Я не віддав у нечестиві руки.

Не криводушив (Богові хвала),
Всевишнього лиш брав собі у свідки,
Й радію Правді, що перемогла,
Хоча в наш час таке буває рідко.

Тож, місяцю, не мруж єхидно віч,
Хоч молодість моя давно позаду,
Та кінь мій сивий цокотить на Січ
При повному, при бойовім параді.

Ще хвацько чубом потрясу
І славну пісню замугичу,
Не цю сучасну, не попсу,
А ту, наспівану на Січі.

Відчувши враз козацький дух,
Вдихну козацької звитяги
Й слідами пращура пройду,
Слідами козака-нетяги,

Що волю кров'ю здобував,
Що справді знав ціну свободи,
Не продавався (Боже збав)
Й не слався панству на догоду.

Того, що зараз в цій порі,
Нетлінний і безсмертний в дусі,
На світ цей дивлячись згори,
Від болю, певне, аж сахнувся.

Бо нас побачив, нашу суть:
Нутро злодійське і продажне...
Так наче звільнені ж від пут,
Та що таким свобода важить –

Вбивать безкарно й грабувать,
Брехати і плювать на совість,
Коли вже брата кровний брат
За гріш четвертувать готовий.

Святого обмаль, де-не-де
Свічками, а чи острівцями...
І хто кого й куди веде
Ні я, ні Сам Господь не втямить.

Нетяго, пращуре, прости,
Такі ми є, така держава...
Разом з Ісусом на хресті
розіпнута козацька слава

P.S.

Часу прийдешнього ознаки,
Цих непростих, тривожних днів –
Довкіл олюднені собаки,
А люди стали гірше псів.

Ні покаяння ні любові,
Тож поступ наш у нікуди...
Продатись і продать готові,
Й за гріш лизать чужі сліди.

Ошукані, одурені сліпці,
Як збоку глянуть, схожі на героїв:
За воленьку омріяну борці...
Насправді ж, взяті на заклання, гої.

Всесвітній уряд руки потира –
Стравив нарешті православних дурнів.
Не вмерла ж Русь, одначе домира,
Тому мені так боляче і журно.

Жируй Сіон, танцюй і веселись –
Вже ж Київ став новим Єрусалимом,
Дочасно, бач, земну скрутивши вісь,
Синедріон запанував незримо.

Замість Христа Вкраїна на хресті
Спливає кров'ю діточок невинних:
Не всохли руки Каїнів-братів,
Що шизанулись від убивств на війнах.

Боюсь, що не прозріємо, боюсь,
Не глянем один одному у вічі,
Хіба що може в пеклі – не в раю,
Та й то, як Бог
на Суд Страшний
покличе...

Поезія – це ж чудо із чудес,
Поезія – це ж аура планети,
Вона до нас пульсує із небес
Допомогти нам Всесвіт розсекретить.

Від Бога, певне, їй таке дано:
Водночас бути серцем і кинджалом,
Гірким настоєм і п'янким вином,
Із чаші найсвятішої – Грааля.

В ній наша з вами предковична суть:
І наше благородство, й наша ницість,
І пройдена, й незвідана ще путь –
Життя райдугобарвного живиця.

Вона – клітина Божої душі,
Що від Творця і нам передалася,
Тож варто нас Поезії лишити,
Враз роботами станемо у часі.

Тому-то в кожному подиху земнім,
В росинці із Всесвітнього розмаю,
В миттєвостях дарованих мені,
Я перш за все Поезію шукаю.

P.S.

Чого і вам по щирості бажаю.

По селах починаю свій круїз,
По наших з вами українських селах,
Що із волами пущені під ніж,
Тож інколи нагадують пустелі.

Ба ні, брешу, он бачте з чагарів
Поблискують у чорних рамах шиби,
Й колодязь, що від часу постарів,
Запрошує попити водички ніби.

Із журавлем колодязь, Боже ж мій!
Із чистою-пречистою водою!!!
Гірко-цілющий правдоньки напій,
Що ятрить душу і водночас гоїть.

Не все однак печально, де-не-де
Над вбогістю чийсь висять хороми.
І хтось місцевий з міста внуків жде,
А мо' таки ще вернуться додому?!

Тут теж, мовляв, як у містах живуть:
«Мобіли», Інтернет, телеекрани...
Та втім то, певне, і полинна суть,
Що вже село сільським селом не стане.

P.S.

Невже ж бо я останній з могіканів?!

Вже ж не брати, а так – сусіди,
Зола вчорашньої рідні.
Єднають нас тепер лиш біди
Та вчинки наші навісні.

Своїх синів святою кров'ю
Змиваємо гріхи чужі
Отих, що з сатаною в змові
Вбивать вигострюють ножі.

Із Брукліна недремне око,
Чи із якокоїсь там гори
Вже ж підправляють наші кроки
Якраз до чорної діри,

В якій і зникнем, як ті обри
Полишивши гидючий слід
Із наших чвар та справ недобрих...

P.S.

Який засів, такий і плід.

Нема корневища й крони,
Нічого путнього нема...
Нащо без голови корона
І мова – як вона – німа?!

Колапс в мізках, колапс в природі,
Куди не кинь – глухі кути.
Тріщать від Заходу до Сходу,
Брехнею зведені, мости.

Зія над двадцять першим віком
Всепоглинаюча діра,
А людство й далі вперто, дико
Довкілля Боже підкоря...

З колиски до труни – земне життя,
Що манить людство ілюзорним щастям.
Насправді – лихоліття та напасті
Й швидке під «вічну пам'ять» забуття.

Гірка, бач, правда й роздуми гіркі,
Що й промінь сонця зводять в чорну раму.
Життєвий шлях вінчається ділами,
А ми його втискаємо в роки.

Тож погляд мій прикутий до зорі,
Що лине у безмежному розмаї,
І перш ніж в чорній зникнути дірі
Яскравістю весь Всесвіт величає.

Хотілось би вподобитися їй,
Щоб за життя тут, на земній орбіті,
Єству моєму, всій душі моїй
Палать яскраво і світить, і гріти.

Щоб як настане час іти на звіт,
Чи ж пак, на правий Суд перед Всевишнім,
Душа моя лишила світлий слід,
На цьому світі – праведнім і грішнім.

Ще, бач, мороз злодійкувато
Весну щипає по ночах,
Та вже крильми лелека святить
Із неба наш родинний дах.

І сонце до того привітно
Луг обніма після снігів,
Що ще ж, либонь, початок квітня,
А він в проталинках зацвів.

Моя Десна, ясна дівиця
Роздерла кригу на собі
Й під спів захоплений синиці
Відкрила очі голубі.

Пробудження – таке це диво,
Така це Божа благодать,
Що навіть нива чорнобрива
Не хоче більш відпочивать.

Чуть балачки між сівачами:
– Чекай-но пройде Благовіст
Й ти засмієшся під плугами,
І зерно кинеться у ріст.

І помацки, і манівцями,
І скоком-боком навпрошки
Плетусь, незрячий, за сліпцями
Не день, не місяць, а роки.
То лаюсь, то молюся Богу
(таки ще з вірою молюсь),
Щоб врешті втрапить на дорогу
Й прибитись врешті до порога,
І хату освятить свою,
Щоб в ній не пахло чужиною,
Щоб в ній слов'янський дух витає,
І мовою вже ж не німою
Нас Хтось в цій хаті привітає.
Здурів, либонь, бо ще надіюсь,
Бо ще таки душа жива –
Не покритка ж, і не повія,
А мов розтерзана вдова,
Що дивиться як ляльководи,
Ведуть її дітей сліпих
До ямищ Заходу чи Сходу
Собі на втіху та на сміх.
Прозрійте діти, Бога ради!
Та, власне, розкусіть бо суть
Отих, що світовий порядок
Зомбованим сліпцям несуть.

Від прокислих думок оскома,
А солодких, на жаль, нема,
Запрторить би душу в кому
І до судного дня тримать.

Поки буде в такому стані
Мені легше – не так болить:
Обдивився – не все й погано,
Захотілось по-людськи жить.

Дню прийдешньому порадіти,
Залицятися до жінок
(Хоча я, бач, в такому літі,
Що до осені вже за крок):

І покривджених вже не бачу,
А ні покидьків, ні злодюг,
Засліпило мене неначе,
А чи й справді нема наруг.

Благодать така, ніби, Божа,
Пораюю на цій землі.
Та боюсь на оману схожі
Ці видіння на мирнім тлі.

Знов, мов скальпелем хтось по грудях,
Чи під серце, чи по душі...
Судний день мій настав і судить –
Правду, Правду лише кажи.

Впродовж кількох десятиліть
Чи влади, чи нечиста сила
Село взяли та й оскопили,
Мовляв, безплідно протягніть.
Ще кілька там десятиліть...
Не родить поле ні мізки –
Духовні ж євнухи керманять:
Дурних рабів кланують клани
Із думкою, що на вікі...
Не родять в тих і в тих мізки...
Отак і щезнем в нікуди,
Як щезли сумнозвісні обри.
Село мовчить, не кличе «пробі»,
Бо хто зважа на знак біди, –
Щезаєм нишком в нікуди.

На жаль, моє волення пустозвук...
Даруй мя, Боже, за таку відвертість,
На власнім дереві обламали сук,
Та й дерево те вже доляром підперте...

В литаври б'ють злодюга й наркоман,
Розпустою смакує содомія,
І гласом вопіющим до прочан
Вже небеса затемнено німіють.

І де взялося стільки гнилизни,
Під паханів наструганих дебілів,
Що за столом у батька сатани
Від крові ближніх, буцім, захмеліли,

Бо хрестяться, так мов ганяють мух,
(Хизується блюзнірство у законі) ...
Чи й справді вогник праведства потух,
А чи одсирів порох у патроні?!

Не народ, не нація, не плем'я,
Навіть не отара, не ота...
Чорна хмара, ні не чорна – темна,
Прапори строкато хилита.

Білі і червоні, й малинові,
Жовті, сині, чорні й голубі...
Вийшла нечисть на нечисті лови,
Проскакать на вашому ж горбі.

Обіцянки – цяцьки для малечі;
Хто кого обдурить, той і пан.
Вурдулака шкірянку овечу
На український обміняв жупан.

Торжище від тіла аж до духу,
У гендлярстві своєрідна честь –
Олокшинить ближнім їхні вуха,
Й «вознестись» на владний Еверест.

Отака сьогодні Україна,
Зверху, знизу, в профіль і анфас:
Повзає, як радше, на колінах
І, як радше, всі плюють на нас

Не народ, не нація, не плем'я,
Навіть не отара, не ота...
Прокидайся ж від свого нікчем'я,
Бо й свого позбудешся хвоста.

P.S.

Голови давно ж уже нема.

Дива та й годі:
Вчора ще мело –
Сьогодні зяснілося плюсами,
Й лихій зимі по доброті – не в зло
Махають верби віттям, мов руками.

Синиці аж сміються із котів,
Охлялих після бійок та амурів.
Я теж, як в юні провесінь зустрів
Та й закохавсь, напевне-таки здуру

Бо вже мені до юних чарів зась,
Роки камінням уляглись на плечі.
Набридло зомбувати раз у раз
Себе отим: мовляв, іще не вечір...

Вже ж правді в очі глянути пора,
Не той вже гарт, хоч начебто й при силі.
Вечірня загоряється зоря...
А чи кого й коли вона зігріла?!

Одначе й досі не збагну,
Хто в Україні я сьогодні...
Чи на коні, чи на кону,
Під ковпаком, чи на свободі...

Це ж від яких звільнилися пут?!
Нас дядечки з-за океану,
Мов тих бичків на вбій пасуть,
Й пасуть, скажу вам, непогано.

Та і сусідоньки-брати
Погейкувать навчилися вміло:
Зуміли ж кий приберегти
Для діла, а чи ж пак, для тіла.

А бидло, знай собі, реве,
То тим, то іншим заповзято...
Старе змінили на нове,
Чи навпаки – хотів би знати?!

Як добре ні від кого не залежать.
Питаєте: хіба ж таке бува?!
У дивоклоунаді, на манежі,
Трапляються ще й не такі дива.

Там незалежно підставляють шию
Для хомута, удавки, чи ярма
Й такі кульбіти витворять уміють,
Яких і в святцях, Господи, нема.

Той незалежно тягне до Європи,
Той ладен вплав кудись за океан,
А той вже до Великої потопає:
Хто в що гаразд,
Лиш я, мов партизан,

У лісі причаївсь біля берези,
припавши до землі, (ще ж бо своя),
А біля мене совість на протезі –
Покинута, забута, ні-чи-я...

Чомусь так мутно на душі,
Так у душі моїй «хреново»,
Мов сатана з чортами змовивсь
Мене надій і мрій лишить.

Не гріє сонце, ні сім'я,
Ні незалежна Україна,
Яку Господь до ями кинув,
Тож там, бач, опинивсь і я.

Аби ж то я – слов'янська Русь
Потомки князя Святослава,
Що новостворену державу
Продали з пір'ячком, боюсь...

Довкола править хозарат,
На вищих щабелях масони
Ведуть на вбій людські колони,
Чи баранів... не розібрать...

Під окрик «слава» чи «ганьба»
(Вони ж того не розуміють),
Що Україні та й Росії
Мо й не кінець, однак – «труба»...

Синя стрічка, жовта свічка
Аж тьмяніють ув очах:
Дощ ...не дощ – мерзотна мжичка
Чорним сумом пригоща.

Йду босоніж на червоне,
Баговинням навпрошки,
В сірім хмаровинні тонуть
Нерозважливі думки.

Про життя це непутяще,
Про країну цю дурну,
Що заведена у хащі
Тими, хто наслав ману.

Про всесвітніх дурисвітів,
І про каїнів-братів,
Про врядовців ненаситних,
В котрих здирство на меті...

В голові пусті ідеї,
Що клюють здоровий глузд.

P.S.

Був би я оце євреєм,
В баговинні б не загруз...

Ні сил, ні крил, ані натхнення –
Хоч стій, хоч падай – все одно...
Мов якір кинутий на дно,
Чи блазень скинутий зі сцени.

Не сподіваюсь, не надіюсь
(Хоч зо святими упокой).
Так мов з комедії герой
Обпльований в останній дії.

Невже мої труди намарне,
На всує, мов коту під хвіст?!
Лиш до непутства мати хист –
Невже моя така вже карма?!

Ба ні, хоч сам себе утішу,
Мій сад, що я саджав, росте
І діти й внуки – як на те,
І сумовиті, бачте, вірші,

Які кому в наш час потрібні,
Кому потрібен мій мінор,
Гірко-сольоний цей кондьор
З окрайцем надчерствого хліба.

Чи смола чи зола,
А чи просто грязюка.
Прикипів до чола
Роздум мій чорним круком.

Ні зодрать, ані змить,
Ані вбити лихого...
У ніщо моя хіть
Перед Господом Богом.

Ревізором із КРУ,
Як та смерть – непідкупним
Ятрить рану стару.
Що взялася вже струпом.

Усі смертні гріхи
Він на мене повісив,
Навіть думи лихі
Й ті, говорить, від біса,

І за вдачу лиху,
Й за брехню, як за вбивство,
Й за підлоту людську,
Із якою змирився,

За перелюби всі,
В котрих каявсь не дуже,
Не купався ж в росі,
А топтавсь по калюжах,

За години і дні,
Що бездумно прогаяв,
Дуля з маком мені,
А не стежка до раю.

P.S.

Та одначе стезю ту
Й понині шукаю!

Коли в мені забракне сил
Цей світ до серця пригорнути,
Вважатиму, що це за суттю
Лелечий мій політ без крил,
(Тож і прошу у Бога сил)...

Бо що мені оце життя,
Хай навіть і благе, і сите,
Та в Слові вас не зміг зігріти,
(Хай мовленням і до пуття)
Тоді чи вартий я життя?!

Не смерті я боюсь, о ні,
Боюсь нікчемного безсмертя,
Де прижиттєво будуть стерті
Думок моїх рядки сумні...
Не смерті я боюсь,
О ні!...

ЗМІСТ

ПЕРЕДНЄ СЛОВО 3

ОСЯЯННЯ

ОСЯЯННЯ СТАРОЗАВІТНИМ СЛОВОМ 11

ОСЯЯННЯ ПРОРОЧИМИ СЛОВАМИ 50

ОСЯЯННЯ ГОСПОДНІМ СЛОВОМ 70

ОСЯЯННЯ АПОСТОЛЬСЬКИМ СЛОВОМ 108

ВІД ОСЯЯННЯ - ДО КАЯТТЯ 140

В ПРОТУБЕРАНЦЯХ ОСЯЯННЯ

ПРОСВІТЛІННЯ 160

НАРОДЕ МІЙ - МОЯ КРОВИНКА (ЦИКЛ) 185

З ГІРКОЮ ПРАВДОЮ НА ТИ 196

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

БУДЕННИЙ
Василь Йосипович

МИР ВАМ

ПОЕЗІЇ

Технічний редактор

О. Єрмоленко

Комп'ютерна верстка
та макетування

О. Клімова

Підписано до друку 09.01.2020 р. Формат 60 x 84 1/16.

Папір офсетний. Друк на різнографі.

Ум. друк. арк. 14,0. Обл.-вид. арк. 13,02.

Наклад 100 прим. Зам. № 0123.

ТОВ "Видавництво "Десна Поліграф"

Свідоцтво про внесення суб'єкта

видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.

Серія ДК № 4079 від 1 червня 2011 року

Тел. (0462) 972-664

Віддруковано ТОВ "Видавництво "Десна Поліграф"

14035, м. Чернігів, вул. Станіславського, 40